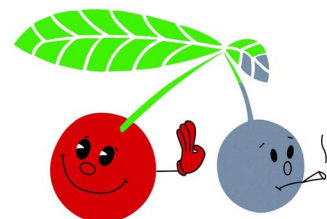

Óvodai dohányzás megelőzési program

Mesék gyűjteménye

Csukás István : Csiszta mókus négy élete

Szepes Mária : Titkos varázsszerszám

Horvátné Tóth Ibolya, Pércsiné Marosán Andrea: Napsugár

Papp Zsófia : Harmónia falva és a Fekete herceg

Papp Zsófia : Győző és a füstölgő város

Szabó Irén : Füstmese

Fodor Margit : Arcsi disznó és a füstölgő varázsló

Úrné Elek Erika, Szabó Erzsébet : Dr.Harkály különös esete

Csukás István:Csiszta mókus négy élete

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagy erdő, a nagy erdő sarkában volt egy nagy fa, a nagy fában volt egy odú, ott éledélt Csiszta mókus. Fényes volt a bundája, ami nem is csoda, hiszen állandóan tisztogatta, ezért is hívták Csiszta mókusnak, ami azt jelenti, hogy tiszta, de mivel egy kicsit selypített, mindig csisztának mondta, ezért ragadt rá ez a név.

Egy nap Csiszta mókus egyedül maradt az odúban, a testvérei és a szülei már elindultak az erdőbe mogyorót, fenyőtobozt s egyéb finom mókus-csemegét keresni. Csiszta mókus utánuk kiáltott, hogy mindjárt megyek én is, csak előbb még megtisztogatom a bundámat.

Ahogy tisztogatta, meg fényesítette a bundáját, egyszer csak nagy vihar támadt! Zúgott a szél, hullt az eső, a fák hajlongtak, recsegték-ropogtak, az esőcseppek kopogtak a leveleken. Dörgött az ég és hatalmas villámok csapkodtak a felhőkből.

Csiszta mókus remegve kuksolt az odú mélyén, az orrát se merte kidugni, a fülét is befogta, a szemét is becsukta.

Egy hatalmas villám belecsapott a fába! A fa kigyulladt, égett füstölögve.

A füst beömlött az odúba, Csiszta mókus fuldokolva köhögött.

„Ennek fele se tréfa! – gondolta. – Ebben a füstben meg lehet fulladni!”

Szédült a feje, émelygett a gyomra, a tüdeje feszülve kínlódott a füsttől, vagyis nagyon rosszul érezte magát. A nagy hőségben kezdett kiszáradni a bőre, meg a torca is.

„Menekülj, Csiszta mókus! Meneküld a friss levegőre!” – bízta magát és kimászott az odúból. A fa törzse parázslott, égette a talpát, amíg lebotladozott a fáról. A földet forró hamu lepte el, ugrálva futott kifelé az erdőből.

Mikor kiért a leégett erdőből, leült pihenni egy pici csermely partjára. A csermelyben halkán csobogott a víz, Csiszta mókus száraz torokkal nagyokat nyelve rájött, hogy szomjas. Lehasalt a csermely vizére és nagy kortyokban itta a hús, tiszta vizet. „Ez jól esett!” – sóhajtott fel elégedetten. Majd rájött, hogy éhes, ami nem is csoda, a nagy tűzben és menekülésben elmaradt a reggeli! Fűrészszemmel kutatgatott a nagy fűben valami ennivaló után. Ide lépett, oda ugrott, de nem talált semmi mókusnak valót. „Nem baj!” – gondolta. - Ha nincs mogyoró, meg toboz sincs, keresek valami mást!” – Kotorászott a földön, s talált is egy piros bogyót. Megszagolta, megízlelte egy picit beleharapva, majd megállapította, hogy egészen jó íze van és bekapta a piros bogyót. Tovább kutatott és talált egy fehér gyökeret. „Hm. Ezt is kiprobálom!” – mondta és beleharapott a fehér gyökérbe. A gyökér keserű volt, Csiszta mókus kiköpte. „Ez nem jó! Keserű.”

Ahogy így kutatgatott, meg ízlelgetett, meg kóstolgatott, elért egy rét szélére. A rét szélén állt egy kis ház. Csiszta mókus kíváncsian nézte: vajon ki lakik benne? „Legjobb lesz, ha

óvatosan megközelítem. Azután meg óvatosan bekukkantok.”

Így is tett, óvatosan megközelítette a házikót és óvatosan bekukkantott az ajtón. Elámult a csodálkozástól, mert a házikóban középen ült egy nagy kalapú ember, körülötte meg egy szarka, egy nyuszi és egy sün volt! A nagy kalapú ember mosolyogva szólalt meg. Gyere be, gyere be bátran!

Csiszta mókus belépett a háza, majd tétován megkérdezte.

Te ki vagy?

Én vagyok a gyógyító ember! – hangzott a válasz. – Ők pedig a betegeim és barátaim: a szarka, a nyúl, a sün.

Csiszta mókus most látta, hogy a szarkának lóg egy kicsit a szárnya, a nyuszinak merev az egyik lába, és a süninek meg van dagadva az orra.

Látom – motyogta Csiszta mókus. – Ő a szarka, ő a nyuszi, ő a sün!

Majd félénken megkérdezte a nagy kalapos embert.

És én ki vagyok? Mondd meg, ha olyan okos vagy!

A nagy kalapos ember mosolyogva bólogatott.
Megmondom. Nagyon fontos, hogy mindenki tudja magáról, hogy kicsoda! Nagyon fontos!
Mert ha már tudja magáról, hogy kicsoda, akkor megtalálja a helyét a világban. És aki megtalálja a helyét a világban, az megtalálja az örömet is, vagyis boldog lesz!

Csiszta mókus kicsit türelmetlenül vágott közbe.
Mondd meg gyorsan, hogy ki vagyok! A nagy kalapú ember összehúzta a szemét.
Mondom, mondom. Ahogy így elnézlek, te egy ijedt mókus gyerek vagy! Mintha valami nagy veszedelemből menekültél volna! És mintha egy kicsit kificamodott volna a lábad! Semmi baj, mindjárt meggyógyítom. Gyere közelebb, ne félj!

Csiszta mókus közelebb ment. A gyógyító ember egy fehér kendővel bebugyolálta Csiszta mókus megrándult lábát.
Így ni! Ez majd jól megfogja, és melegen tartja. Most pedig egyél egy kis finom mogyorót. Szereted a mogyorót, ugye?

Csiszta mókus szaporán bólogatott, hogy nagyon szereti a mogyorót! A kalapos ember egy kis kosárkában adott neki mogyorót. Csiszta mókus vígan elropogtatta.

A szarka kíváncsian figyelte a fényes szemével.
Honnan menekültél?
Az erdőből, a tűzből! – mondta Csiszta mókus két ropogtatás közben.
Jaj! – riadozott a nyuszi. – Milyen volt a tűz?
Forró. Meg füstös, meg kormos – felelte Csiszta mókus.
És nem féltél? – kérdezte a sün.
De! Nagyon féltem – ismerte be Csiszta mókus.
És mit csináltál? – faggatta a sün.
Féltem. Futottam. Közben köhögtem. Csiszta mókus mosolyogva nézett rájuk. – De most már nem félek. Meg nem futok. Meg nem köhögök. Mert itt vagyok közöttetek! És azt is tudom, hogy ki vagyok! És azt is tudom, hogy nem vagyok egyedül. És ez nagyon jó!

Vidáman összenevettek, mint a régi jó barátok! A kalapos ember elégedetten nézte a kis társaságot, nagyon jól tudta, hogy a nevetés, a vidámság a gyógyulás biztos jele! Mert aki nevet, az már kevesebbet gondol a betegségre, s aki kevesebbet gondol a betegségre, az már féli meg is gyógyult!

Hangosan így szólt.
Most pedig mindenki keresse meg a helyét, ahol majd aludni fog! Én elmegyek egy kis időre.
Ahogy elment a kalapos ember, Csiszta mókus körülnézett a házikóban. Meglátott egy lapos fűzfakosarat. Odament s így szólt.
Ez pont jó lesz! Ez lesz a hálóhelyem.

Mérges tüsszögést hallott a háta mögül.
Nem jó! Ez nem a te helyed. Ez az én helyem – mondta tüsszögve a nyuszi. – Én voltam itt előbb és én választottam előbb.

Csiszta mókus barátságosan nézett vissza.
Ha tied, akkor a tied. Keresek másik helyet.
Keresett, kutatott s talált egy régi szalmakalapot.
Ez pont jó lesz! – mondta. – Ez lesz a hálóhelyem.

Mérges cserregést hallott a háta mögül.
Nem jó! Ez az én helyem!
A szarka cserregett és gyorsan beleült a szalmakalapba.
Csiszta mókus a fejét ingatva mondta.

Ha te helyed, akkor a te helyed. Keresek másikat.
Keresett, kutatott s talált is egy papírral tele dobozt.
Ez pont jó lesz! – mondta. – Jó puha.

Mérges szuszogást hallott a háta mögül.
Nem jó! Ez a puha az enyém! – mondta a sün szuszogva s gyorsan bemászott a dobozba.
Hát akkor én hol aludjak? – sóhajtott fel bánatosan Csiszta mókus.

Nézte a nyuszi a fűzfa kosárból, nézte a szarka a szalmakalapból, nézte a sün a dobozból. Először a nyuszi szólalt meg.
Tényleg, hol aludjon? Mindenkinek van helye, csak neki nincs!

Húzd ki a szekrényfiókot!- javasolta a szarka.

Gyere, odaadom a fele papírt! Béleld ki a fiókot – mondta a sün.

Csiszta mókus újra vidám lett, a bánatot mintha elfújták volna! De hiszen őt itt szeretik! És mindenki segíteni akar!

Köszönöm! – suttogta. – A fiók nagyon jó hely lesz! És egyedül az enyém! És olyan mint egy odú.

És magadra is húzhatod, illetve tolhatod, ha egyedül akarsz lenni! – rikkantotta a szarka.

Egymásra mosolyogtak s lassan elaludtak. Csend lett, csak a szuszogás, makogás, cserregés hallatszott.

Így éltek, éldegéltek a kis házban, barátságosan, szeretetben! Mindenkinek megvolt a helye, de azt is érezték, hogy a házikó a közös helyük, vagyis mindenkié! A gyógyító ember elégedetten figyelte őket, ahogy segítették egymást a mozgásban, a gyógyulásban. A nyuszi és Csiszta mókus a szarkát tanítgatta repülni. Mégpedig úgy, hogy a nyuszi felült a székére, Csiszta mókus meg a földről felnyújtotta neki a szarkát. A nyuszi meg feltette az asztalra.

Hajrá! Most repülj! – bíztatták.

A szarka billegve lerepült az asztalról a földre.

Tudok repülni! – cserregte büszkén.

És az én lábam is erősödik közben! – makogta a nyúl.

Meg az enyém is erősödik! – hengegett Csiszta mókus. – Olyan erős, mint a vas!

Meg mindnyájan szívjuk a jó levegőt! – vigyorgott a sün.

Kacagva, nevetve mondogatták, hogy mi minden jót lehet még csinálni a jó levegővel.

Olyan volt, mintha egy új játékot találtak volna ki.

Ne füstöt szívj, jó levegőt! – kezdte újra a sün.

A füst mérgezi a tüdőt! – mondta a nyúl.

Aki mozog, már nem beteg! – cserregte a szarka.

Egészséges minden gyerek! – fejezte be Csiszta mókus.

Mikor a végére értek, csodálkozva néztek egymásra.

Ez olyan, mint egy vers! – jelentette ki a nyúl.

Milyen vers? – kérdezte a szarka.

Gyógyító vers! – mondta bölcsen a sün.

Telt az idő, múlt az idő, minden reggel elszavalták a gyógyító verset s talán ezért, de mindnyájan teljesen meggyógyultak. A szarka tudott repülni, a nyuszi ugrálni, Csiszta mókus fára mászni és a süninek lelohadt a dagadt orra!

Egy reggel ám történt valami, nagyon rossz történt! A gyógyító ember elment hazuról, járta az utat, figyelte, hogy hol van beteg állat. Alighogy elment, két gonosz képű, szakállas tolvaj lopakodott a házhoz. Benéztek az ablakon s látták, hogy nincs otthon a kalapos. Csúnyán röhögve besurrantak az ajtón. Csiszta mókus fel sem tudott ocsúdni, mikor gyorsan elkapták s beledugták egy ládába. Ugyanilyen gyorsan megfogták a szarkát, a nyuszit és a sünit is és beledugták a ládába. Az egyik torzonborz lezárta a láda fedelét s két oldalt fogva a ládát, elináltak.

A tolvajok háza egy bozótosban volt, egy piszkos, elhanyagolt faház. A faházban kinyitották a ládát, de előbb jól bezárták az ajtót, s az állatok kimásztak. Rögtön megcsapta az orrukat a bűz, az állott cigarettafüst, a ház tele volt csikkével, hamuval, porral és piszokkal. Mivel a tolvajoknak az volt a rossz szokásuk, hogy egyfolytában dohányoztak, fújták a füstöt, mint a gyárkémény, s ronda sárga volt a foguk! Most is ott lógott a szájukban a cigaretta, még a ruhájuk, de még a bőrük is bűzlött a cigarettafüsttől.

Hehe! – röhögött a soványabbik tolvaj. – Kértek egy slukkot? Egy szippantást? Na?

És feléjük nyújtotta az égő cigarettát.

Csiszta mókus rémülten hátrált, a többiek is az orrukat fintorgatták.

Várj a cigivel, az idomítás később jön! – mondta a dagadt tolvaj. – Először elmondom, hogy miért vagytok itt. Először is foglyok vagytok, vagyis rabok! És azért vagytok itt, mert művészeket faragunk belőletek. Mégpedig cigarettázó művészeket! Hehe! Az lesz ám a világszám! A cigarettázó nyúl! A cigarettázó mókus! A cigiző sün! A cigiző szarka! Haha! Óriási produkció! El is kezdjük az idomítást. Elővett egy cigarettát s rágyújtott.

Tátsd ki a szád! – mondta Csiszta mókusnak.

Csiszta mókus a fejét rázta, hogy nem tátja.

A dagadt tolvaj gonoszul megfogta Csiszta mókus fejét, megszorította a füle tövéénél, mire az fájdalmában kitátotta a száját. A dagadt tolvaj gyorsan beledugta a cigarettát. Szívjad! – s megint megszorította a fejét.

Csiszta mókus fuldokolt a füsttől, köhögött, a szemébe könny szökött. A dagadt tolvaj legyintett.

Majd holnap folytatjuk! Van idő. Gyerünk, nézzünk körül a faluban, hogy mit lehetne még lopni.

S kimentek a faházból és jól bezárták az ajtót.

Csend volt, az állatok hallgatóztak.

Elmentek! – suttogta a szarka.

Mi is menjünk! – könyörgött a sün.

Szökjünk meg! – mondta a nyúl.

Megszökönk! – jelentette ki Csiszta mókus.

De hogyan szökönk meg? Bezárták az ajtót! – mondta szomorúan a sün.

Csiszta mókus körbejárt a szobában, de nem volt sehol egy nyílás, nem volt sehol egy lyuk! Megállt és diadalmasan mosolygott.

Megvan! – rikkantotta. – Alagutat ásunk! Ott a fal tövében.

Nekiláttak, ástak, kapartak, kotortak és lapátoltak, az alagút egyre hosszabb lett s egyszer csak kint voltak a házból!

Szabadok vagyunk! – kiáltott fel Csiszta mókus. És hatalmasakat lélegzett a friss levegőből. A többiek is követték, jól kiszellőztették a tüdejükből a cigarettafüstöt. Mikor már tele volt a tüdejük jó levegővel, megszólalt a nyúl.

Hova menjünk?

Az erdőbe! – mondta Csiszta mókus. – Gyertek utánam, mutatom az utat!

Mentek, mentek, míg elértek az erdő szélére. Csiszta mókus örömmel nézte, hogy az erdő újra kizöldült!

Itt vagyok! – suttogta. – Visszajöttem! Sok-sok tapasztalatot szereztem! Bár még mindig kicsi vagyok, de máris négy életem volt. Bizony! Először volt a tűz. Azután megtudtam, hogy ki vagyok. Azután voltam beteg. Azután fuldokoltam a füstben. De minden jó, ha a vége jó!

A többiek ámulva hallgatták Csiszta mókust.

Nahát! Micsoda okos! – ámuldozott a szarka!

Nekem is négy életem volt? – kérdezte a sün.

Neked is! Együtt voltunk a rosszban! Együtt leszünk a jóban! – nevetett rá Csiszta mókus.

S hatalmasakat lélegezve a jóízű erdei levegőből, cserregve, meg makogva, szuszogva meg lihegve bementek a kizöldült erdőbe.

Vége

Szepes Mária: Titkos varázsszerszám

Ugye nem lepődtek meg azon, ha azt mondom, Pöttyös Panni nagyon kíváncsi kislány volt. De nemcsak ő, hanem valamennyi pajtása a középcsoportban.

Ti talán nem vagytok kíváncsiak? Nincs ezen mit tagadni. Én is bevallom, mielőtt rátérnék a Pöttyös óvoda izgalmas eseményeire, hogy óvodás koromban nem volt olyan játék, - élelmiszer – és egyéb díszes kirakat, amelyek üvegén laposra ne nyomtam volna az orromat, míg el nem vonszoltak onnan. Minden furcsa dolog óriási izgalmat keltett bennem. És most más hiába is tagadnám, hogy nemcsak a pajtásaimat, kis és nagy gyerekeket, néniket, bácsikat bámultam olyan közelről, mintha én nem látszottam volna, hanem bizony meg is szagoltam őket. Egyáltalában mindent és mindenkit megszagoltam. Ez nagyon érdekes volt. Barátnőmnek, a házmaster Elizának libafasírt és tündérnagymama szaga volt. A házmaster Elza tündérnagymamája egész nap lift melletti üzlethelyiségük előtt ült az udvaron, egy kisszéken. Ő volt a legapróbb, legaranyosabb öreg tündérnéni, akit valaha láttam. Hófehér haját, barnapöttyös kezét és csupa ránc öklömnyi arcát meg is tapogathattam, mert hagyta. Abból jöttem rá, hogy csak tündér lehet, mert ezek a ráncok olyan selymesek voltak, mint az én primadonna mamám színpadi ruhája, amelyben azt énekelte: „Jánosbogárka csillog, villog...” Imádtam ezt a dalt, mert a színpadon is fények villogtak ilyenkor. Szóval ebből a pici házmaster-nagymama tündérből vanília és savanyúcukor illatot szippantottam ki hosszan.

Most térjünk vissza Pöttyös Pannira, aki élete egyik legfurcsább eseményét élte át váratlanul a Pöttyös óvodában. Eszter néni, az óvónőjük egy nagyon különleges kislányt vezetett be kézen fogva középcsoportos osztályukba. Apró volt, sovány, nagy szemű. Fejét sűrű, szőke haj borította, amelynek loknijai úgy fénylettek, mint az arany gyűrűk. Orra fitos, recés fogsora hófehéren csillogott rájuk. Mosolygott, amitől soványka arcára két gödröcske mélyült. Nagyon barátságos, sőt valahogy varázslatos és bűbajos volt. Rögtön szeretni kellett. Halványkék fodros ruhája pihekönnyű, áttetszően vézna testére borult. Apró topánkáján arany csat csillogott.

- Ő az új pajtásotok – mondta Eszter néni és gyöngéden lepillantott a pici lánykára. Fogadjátok szeretettel. Azért írárták be később az óvodába, mert nagyon beteg volt. Majdnem kisangyal lett belőle, de ahogy ő mondja, a tündérszerelők megjavították, ami elromlott benne és visszaküldték. Persze mialatt ebben a furcsa mese-mennysországbán tartózkodott, igen izgalmas, csodálatos dolgok történtek vele. Majd elmondja, hogyan cserélték ki benne a hibás alkatrészeket. Sőt, van még egy titka is, amit onnan hozott magával, de arról csak ő beszélhet. Én azt hiszem, el fogja mondani nektek. És ez lesz a legbámulatosabb mese, amit valaha hallottatok. Ezt a kislányt Malenkának hívják. Majd ti is bemutatkoztok neki sorra.

Pöttyös Panni és valamennyi társa óriási izgalommal figyelte a pirinkó, bűbajos jövevényt. Valóban. Soha, senkire és semmire nem voltak még ennyire kíváncsiak. Már csak olyan mondatok miatt is, amelyeket Eszter néni mondott, hogy „majdnem angyalka lett belőle”. Az is meglepte őket, hogy még Matyi Tamásnál is kisebb volt. Ezt a szemüveges kislány is észrevette. Felugrott, kihúzta magát, odarántott maga mellé egy üres kisszéket.

- Eszter néni kérem, tessék mellém ültetni Malenkát! – Tagolta még hangosabban, mint szokta. Azután hozzátette: Milyen név az, hogy Malenka?

A kislány fürgén elfoglalta a széket Matyi Tamás mellett és ő felelt Eszter néni helyett nagyon édes „ezüst csengettyű” hangon: - Amália. De azt csak arra a kislányra mondták néha, mikor rosszkedű volt és aki én voltam. Amíg kis időre ki nem bújtam belőle és egészen meg nem javítottak. Az volt a szerencsém, hogy voltak ott bizonyos tündérke-szerelők, akik villámgyorsan kiemelték belőlem minden csalafinta furfangot, leselkedő, hallgatózó, szájaskodó szemtelenkedést.

- Mert ha Bennem hagyják ezeket, nem küldhettek volna vissza Amáliába. Mindenféle sugdosást hallottam, mennyire szégyelltek volna engem. Még egy furcsa szó is megütötte a fülemet, amit nem egészen értettem, hogy a tündérke-szerelőknek „sikerélményre” van szükségük. Mert ami rossz, azt nekik jóvá kell varázsolniuk. És ezt a „sikerélmény” ízét, - ami valamiféle varázsszerszám – a tündérszerelők belém tették. Ez egy apróka csillag-féle, amivel mindent meg lehet javítani.

- Hogy lettél majdnem angyalka? – tagolta Matyi Tamás még hangosabban, mint szokta.

Malenka ránézett, gödrösen rámosolygott, hirtelen odahajolt, egy pusztit nyomott Matyi Tamás arcára és ezüstcsengő hangjával olyan simogatva szólt hozzá, hogy a kislíú arca pirosra gyúlt szemüvege mögött.

- Tudom, azért mondd így a szavakat, mert a nénikéd nagyot hall, szegényke.

- Honnan tudod? – dadogta tagoltan Matyi Tamás.

- A csillagszerkezettől, amit belém tettek a tündérszerelők.

Újra a többi gyerek felé fordult.

- Úgy lettem majdnem angyalka, hogy kibújtam a haszontalan, neveletlen Amália testéből, aki betegre ette magát a jégszekrényből, romlott mákos tésztával. Abban láthatatlan bogarak voltak már, baciboszorkák, akik belebújtak és mérget főztek a hasában. Amália mindig azt csinálta, amit nem szabad. Tudta, ezt a tésztát tilos, ezt ott felejtették. Piszkos, ragacsos halmaz volt, de ő imádta a mákos tésztát és baciboszorkákkal együtt az egész fazéknyit felfalta. Olyan rosszul lett tőle, hogy teljes erőből bögni kezdett. Azután abbahagyta a bögést, mert elájult. Az egész házban össze visszaszaladgált mindenki kétségbeesetten. Odahívták a doktor bácsit és a biztonság kedvéért egy ráolvasó nénit is a szomszédból. A doktor bácsi Amáliának minden nyílásába – ahová lehetett – hőmérőket dugdosott. Ezt én már a plafonról láttam, mert onnan néztem le a tátott szájú, hanyattfekvő Amáliára. Hallottam, hogy sírnak, sikoltoznak körülötte, fel-alá futkosnak. Észrevettem, amint nagymama a dugi üvegéből nagyokat húz a pálinkájából, amit neki is megtiltottak. Nagymamám, aki bámulatatosan gyorsan tudott szitkokat hadarni, olyan gyorsan, hogy a szomszédok is átkopogtak, mert éjjel is veszekedett, most azt kiabálta a nagyapámnak: „Tőled örökölte ezt a rosszaságot bagós, vén iszákos nyavalyás. A láza negyvenkét fokos. Megölted! Megölted!” Én hiába próbáltam csitítani őket a plafonról, - ahol lebegtem -, hogy itt vagyok. Senki nem hallott és nem látott.

Hirtelen valami rettenetesen csodás dolog vonta el a figyelmemet az Amália körüli rumliról. A falak és a plafon egyszerre átlátszóak lettek és el is tűntek. Óriási, gyönyörű, tágas, ködös, csillagos lett minden. És ebben a csillogó ködben csupa kis édes, nevetős angyalka-gyerekek bukfenceztek, szorgoskodtak, surrogva nagyokat röppentek, fejjel lefelé forogva kacagtak, összefonódva körtáncot jártak körülöttem és a tündérke-szerelők körül, akik továbbra is babrikáltak rajtam. Ez a babrikálás nagyon finom volt, de még finomagg az angyalka-gyerekek énekének zenélőóra hangja, amely olyan volt, mint a buszgatás és simogatás. De még dicsérgetős is, amitől rettenetesen boldog egy kislány. Ettől véglegesen és egészen Malenka lett Amáliából. És akkor valamit csinálnom kellett, fura, érdekes nem tudom mit, mert az angyalkák egyszer csak fölém toltak egy átjárót, ami hosszú és egészen sötét volt. Én mégsem féltem tőle. Izgatott és kíváncsi lettem, mint karácsonykor. Gyorsan belebújtam ebbe a nem tudom mibe. Iszonyú hosszú volt. Mégsem cidriztem és el sem fáradtam. Tudtam, biztos voltam benne, hogy a végén vár valami karácsonyos, leggyönyörűségesebb gyönyörű. Egyszerre ott volt előttem minden. Soha sem lehetett elképzelni ilyent. Nagy, kövér bácsikat, meg báli ruhás kövér néniket terelgettek rá egy széles, mozgó útra az angyalka-gyerekek. Mert ezek a bácsik, nénik nagyon lusták voltak. Járnai sem akartak a saját lábukon. Csak füstöltek, bagóztak. Még a fülükből, orrukából is cigaretták, szivarok álltak ki, meg pipák. Némelyiküknél négy is. Füstölt a hajuk, a szemük, az orruk, a lábuk is. Olyan viccesek voltak így, hogy én könnyeztem a kacagástól. Az út mozgott alattuk és a fejük fölött a kis angyal-gyerekek locsolókannából valami színes folyékony csodaszert öntöttek rájuk, amitől villámgyorsan zsugorodni kezdtek. Olyan aprók lettek, egészen icipicik, hogy belefértek azokba a szalagos, csipkés babakocsikba, amikbe új meg új angyalka-gyereknővérek belefektették őket. A bagók mind eltűntek és szájuk mohón

bekapta a varázsitalba mártott cuclikat. Nagy ízlett nekik. Hangosan cuppogva szopták. És anygalka-nővéreké tologatták őket, meg ringatták szépséges felhődunyhák között járkálva, amelyekből gyönyörű virágok nyújtóztak ki. És a vén, cuclizó kisbabákhoz hajolva puszilgatták őket.

Na és akkor jött a karácsonyos, ajándékos, dicséretes boldogság. Kigyulladt előttem egy óriási arany csillag, amelynek barátságos, mosolygó arca volt. Ez a csillag azt mondta. – Malenka!

A többi kis angyal-gyerek kórusban kiáltotta:

Malenka! Malenka! Mindig Malenka!

És ettől nekem sírnom kellett az örömtől, akkora ajándék volt. Mert tudtam tőle, hogy teljesen megjavítottak már, és ezért visszamehetek anyukámhoz, apukámhoz, nagymamámhoz, nagypapámhoz és Amália testébe bújva az ágyon, most már ő is mindig Malenka lesz. Én pedig a titkos csillagszerszámmal mindenkit meg fogok javítani magam körül. Először anyukámat és apukámat, hogy ne füstölögjenek és a nagypapámat, hogy ne pöfögjön füstöt a pipájából. És akkor Malenka sem lesz passzív dohányos, akárki megszagolhatja. És megjavítom a nagymamámat, hogy ne veszekedjen éjjel is, és ne húzza meg minden percben a dugi pálinkáját a lakás legkülönbébb helyeiről. És megjavítom a doktor bácsit, hogy ő is meg tudjon javítani minden beteg gyereket. És rejtőzködve a felesége és a gyerekei elől, ő se gyűjtsen rá cigarettára a fürdőszobában, meg a vécében például.

Hát így történt, hogy az ágyon fekvő Amáliában kinyílt Malenka szeme. Felült, körülnézett és vidáman azt mondta a vörösre sírt szemű, ámuló szüleinek és mindenkinek a szobában:

- Juhé – megjöttem. Malenka vagyok. Amália nincs többé. – Gondolhatjátok, micsoda ámulat, bámulat vette körül azt a Malenkát, aki hosszú hálóingében felállt az ágyban és akkorát ugrott, hogy fennakadt a csilláron. Ott lógott felcsúszott hálóingében, rugdalódzva és kacagva. Alatta az egész családja nevetve, sírva ájultozott.

De nemcsak a végleg Malenkává lett, csilláron lógó Melánia családja viselkedett ilyen szokatlan módon, hanem a Pöttyös óvoda egész középcsoportja elnémult az ámulattól. Még Eszter néni is hallgatott furcsán kifényesedett szemmel. Mert Malenka meséjét valahogy muszáj volt elhinni. Mintha az a beléépített, láthatatlan tündér-csillagszerszám bennük is babrikálni kezdett volna. Először persze megint Matyi Tamás szólalt meg, akiből mindig kérdések buborék tömege ömlött: És kiket és hogyan javítottál meg a csilláron lógva?

- Először anyukámat és apukámat. Felkiabáltak hozzám, de közben behozták a létrát, hogy leemeljenek. Fogadalmat tettek: Soha nem veszekszenek, bagóznak, füstölögnek többet, ha Malenkából nem lesz anygalka.

Nagy nehezen kibogozták a csillárból, - ami nem szakadt le a rugdalózásomtól, mert a tövinél a csillagszerszámmal megjavítottam. Akkor a nagypapám adta kezembe a pipáját, hogy ássam el jó mélyen a játszótéren, nehogy megtalálja. És egyre csak dobálta ki zsebeiből a rengeteg pipadohányt. Azután a nagymama került sorra. Már az is a megjavító varázslathoz tartozott, hogy csak ült, ült csukott szájjal, maga elé nézve. Egy veszekedő hang nem jött ki a torkán. Azután egy hatalmasat csuklott, ami zokogás volt:

„Jaj nekem! Jaj nekem! Hogy fogom betartani az én fogadalmamat!” Akkor a csillagtündér-szerszám odavezetett hozzá engem. Kézen fogtam, együtt sorba jártuk a dugi helyeket a dugi pálinkáért. Még azokról a helyekről is összeszedtük, amikre ő már nem is emlékezett. Csak a tündérangyalkák súgták meg nekem, hogy még a nagypapa díszkard hüvelyében is rejtőzött egy sovány, hosszú, fütyülős barackpálinka. Minden üvegből kiöntöttük ezeket a fütyülős vacakokat a vécébe, azután lehúztuk. Amitől a nagymamám egészen csendes és szomorú lett.

Malenka odafordult most Matyi Tamáshoz, megint rápuszilt egyet és megkérdezte, csináljon-e valami varázsjavítást a nénikéjén, hogy ne kelljen mindenkinek ordítva beszélni vele.

- Igen! Igen! Az nagyszerű lesz. És akkor leszel szíves, kérlek szépen engemet is megjavítani, hogy ne beszéljek úgy, ahogyan beszélek, mert nagyon megszoktam.

- Jó – bólintott Malenka készségesen.

- Van valamelyiteknek még megjavítani valója?

Pöttyös Panni lépett oda hozzá, pöttyös ruhájának fodrait morzsolgatva.

- Nekem van. Kettő is. Az egyik az, hogy muszáj téged megszagolnom.

- Tessék, persze.

Malenka egészen szorosan odalépett hozzá készségesen, mosolyogva.

- Mimet akarod megszagolni?

- Az arcodat, a hajadat, a füledet, a kezedet, a kötényedet és a csatot is a hajadban – felelte Pöttyös Panni.

Már hajolt is oda és nagyokat szívott Malenka arany gyűrűs loknijából, csatjából, arcából. Kötényét is felemelte, szagolgatta. Azután a keze került sorra.

- Jééé! Jééé! Neked tündérke-szerelő, angyalka és Pöttyös Panni szagod van!

Meg varázspástétom szagod, meg terülj asztalkám szabad. Nagyon finom. Ezt én most hazaviszem, rálehelek Imamára, anyukámra, apukámra. És a szomszéd Ila néniére is azért, hogy hipp-hopp olyan kislánnyá legyen, mint én vagyok. Mert Ila néni titokban megmondta nekem, hogy ő nem egészen felnőtt és nem is öreg. Csak látogatóban van itt a szomszédunkban a selyemrétről, mert ott rosszkodott egyet. Anyukám és apukám pedig nem lesznek idegesek és bagósak többé. De légy szíves, engem is javíts meg, mert hancegni és hazudóskodni szokok egy kicsit. Azt mondtam Ila néninek, hogy passzív dohányos vagyok, szagoljon meg. És ő megszagolt szegény. Nagyon megijedt. Azt mondta, füstölt kolbász szagom van. És sírva könyörögni kezdett nekem, hogy mondjak le a passzív dohányzásról.

- No, ebből most már elég! – mondta Eszter néni és előhúzott egy nagy rajzlapot. Felragasztotta a falra. – Azért mutatom meg nektek ezt a rajzot, amit Malenka ilyen szép színes festékekkel ráfestett erre a lapra, hogy lássátok, a meséjének lényege mennyire igaz, ő valóban majdnem angyalka lett.

A gyerekek mind odatódultak a rajzlaphoz, amelyen pontosan kivehető volt – némi ákombákommal ugyan, de mégis – az ágy, amelyen a lehunytt szemű Amália feküdt. Körülötte nagy hasú bácsik és nénik sápitoztak. Sőt Amália ágyának lábánál óriási okuláréval ott állt egy doktor bácsi féle, kezében valamivel, amiből egy csövet dugott Amália szájába. Ettől a gyerekek halkán vihogni kezdtek. Az ágy fölött magasan ott lebegett egy Malenka kászma is, aki nyilvánvalóan lebámult az ágyra. A kép közepén egy nagy, kétfülű lábas is lebegett. Ott rémlettek Malenka körül az angyalszárny vonalak is.

- Ezt rajzolta Malenka, amikor felült az ágyban. Pedig a doktor bácsi azt mondta, hogy megállt a szíve. És most itt van veletek. Köszöntsétek.

- Isten hozott Malenka! Nagyon örülünk neked. Mondta egészen halkán Matyi Tamás, egyáltalán nem tagolva. Amitől ő, meg a többiek is rögtön tudták, hogy Malenka valóban megjavította őt.

- Nagyon szeretünk téged – simult hozzá Pöttyös Panni és beleszagolt Malenka fülébe.

- Már én sem fogok hancegni azzal, hogy passzív dohányos vagyok. Soha életemben nem fogok cigarettázni, pipázni. És ha elmondom ezt az igaz mesét anyukámnak, akkor biztosan ők sem.

- Malenka! Isten hozott a Pöttyös óvodában. Hajolt le hozzá Eszter néni. Azután hirtelen, váratlanul ő is szagolt rajta egyet. Utána kiegyenesedve, őszinte csodálkozással rápillantott a többi gyerekre.

- Gyerekek! Malenkának valóban tündér és gyerek-angyalka szaga van. De egészséges, mint a makk és biztos vagyok benne, hogy sem ő, sem ti nem fogtok soha életetekben dohányozni. Ki is írjuk a Pöttyös óvodára a jelszót:

„Egészség vagy dohányzás”

vége

Horvátné Tóth Ibolya Pércsiné Marosán Andrea: Napsugár

I. fejezet,

melyben megismerünk egy kicsiny, békés szigetet, s a benne uralkodó rendet és tisztaságot. Megtudjuk, milyen drága titkot rejteget a sziget uralkodója és megismerkedünk a REBEMEKEL.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer a világon egy nagyon kicsike sziget, valahol nagyon messze, magam sem tudom már, hogy hol, merre. A Szigetnek a nevét is elfelejtettem már, de arra emlékszem, hogy ezen a szigeten tökéletes rend és harmónia uralkodott. Ezen a helyen csak állatok éltek.

Itt nem voltak szeméthegek, hiszen az állatok nem szemeteltek. Nem dobták el a csokis papírt és a cigarettacsikket, mivel nem is ismerték azokat.

A tavak vizei tiszták voltak, mivel nem voltak gyárok, kisháztartások, melyek a szennyvizet beleengedték volna csillámló vizeikbe.

Az erdő érintetlen fái magasra törtek, versenyezve melyikük közelíti meg legjobban a tündöklő napkoronát.

Az itt uralkodó csendet csak a madarak csicsergése és egy-egy állat rikoltozása törte meg. A szigeten nem ismerték a motorfűrészt, vagy az autók zaját.

A levegő! A levegő olyan tiszta volt... A gyárok hatalmas kéményei nem ontották ki magukból a sok mérgező anyaggal telített füstöt, kormot.

Az itt élő állatok nagyon elégedettek voltak, senkinek eszébe sem jutott, hogy elhagyja a szigetet, vagy valamilyen változtatást javasoljon a fennálló rendben.

Ha hiszed, ha nem, a Sziget uralkodója - mert mint minden országnak, szigetnek, ennek is volt egy ilyen-, egy gyönyörű fehér ló volt. Ez a ló nemcsak szép volt, hanem okos és bátor, sőt még a lelke is olyan ártatlanul tiszta hófehér, mint ő maga. Volt egy drága titka, mely titoknál értékesebb és kedvesebb talán nem is létezik ezen a világon. Képzeljétek! Szíve alatt egy kiscsikó érkezését várta. Mikor a nagy titok kiderült, vele örült az egész kicsiny sziget minden lakója. Izgatottan várták a kis jövevény érkezését, s mikor eljött a perc, mindenki együtt aggódott a kicsiért és az anyáért.

S végre megérkezett az, akire annyira vártak, egy hófehér kiscsikó, kinek homlokán a tündöklő napsugár jegye fénylett. Az is lett a neve: Napsugár.

Édesanyja, s az egész sziget minden lakója sok szeretettel fordult felé, s megtanították minden fontos dologra, amire életében szüksége lehet.

Egy napon furcsa zajra lettek figyelmesek a szigetlakók. Az égbolton egy „kereplő szörnyeteg” jelent meg, magával hozva a „REBEMEKET”, akik megjelenése bizony nem kis riadalmat keltett az állatok körében.

A REBEMEK két lábon járó, az állatok számára igen fura és különc lények voltak. A szigetlakók nagyon féltek tőlük, s bizony menekültek, amerre csak tudtak. A kis Napsugár még soha nem látta ezeket a „lényeket” és csodálkozva nézett rájuk. S még jobban meglepődött, mikor észrevette, hogy az egyik szájában egy fura, füstölgő valami van, ami rettentően büdös is volt.

- Micsoda buta lények ezek a REBEMEK! – kiáltott fel. Mire azonnal észre is vették őt, s nagy érdeklődéssel fordultak felé, hiszen kíváncsiságában még a legegyszerűbb óvatosságról is megfeledkezett: nem bújít el.

- Nézzétek, micsoda pompás állat! Tőle szebb példányt bizonyosan nem találtunk volna a cirkuszban! – szólalt meg az egyik REBEMEK.

Ezzel a kis Napsugár sorsa megpecsételődött. Kötelet vetettek a nyakába, s felvezették a „kereplő szörnyetegbe”. Minden lépését, mozdulatát, sok-sok aggódó szempár kísérte a bokrok mögött. Aztán a „kereplő szörnyeteg” ajtaja bezárult, s a kis Napsugár eltűnt kedvesei szeme elől. Talán örökre?

Napsugarat elvitték, de valamit otthagytak. Az egyik REBEMEK, a szájában füstölgő dolgot eldobta, mit sem törődve, hogy az esetleg egy sziget pusztulását is eredményezheti. A füstölgő tárgy a növényekkel érintkezve erőre kapott, el kezdett pirosan izzani, s nőtt-nőtt. Egyre hatalmasabbra emelkedett. Büszkén, könnyörtelenül tarolt le mindent, ami csak az útjába került. Hamarosan egy hatalmas füstfelleg takarta az egész kicsiny, békés szigetet.

II. fejezet,

melyben Napsugár megismeri kisbarátait, s velük együtt jó tanítványként készül a cirkuszi bemutatóra. Megtanulja, hogy vannak jó- és rosszillatú REBEMEK, de számára érthetetlen ez a világ, az ő világuk, és sajnálni kezdi a fogva tartóit.

A kis Napsugár nem is sejtette, milyen szörnyűséges dolog történt az otthonával. A „kereplő szörnyetegből” egy nagy sátorba vezették, ahol már sokan vártak rá. Kíváncsian lesték a „vadászat” eredményét. Sikerült-e végre megszerezni a cirkusz számára a legjobb, legpompásabb lovat, hiszen csak így nyerhetik el a közönség tetszését. Mikor a kiscsikót meglátták, hangos örömujjongásba kezdtek.

- Nézzétek, milyen szép, milyen nemes állat!

- Gyönyörű! Gyorsan lássatok munkához! Nézzük ugyanolyan tanulékony-e, mint amilyen szép. – szólt a cirkusz igazgatója.

Szegény Napsugár körül forgott a világ, mindenhol csak ezeket a két lábon járó lényeket látta. Mindegyiknek egyszerre járt a szája, s az a tárgy is ott volt sok REBEMEK kezében és szájában, amit még a szigeten látott. Ugyanazt a furcsa, kellemetlen szagot is érezte, mint akkor.

„-Aha! „– gondolta magában a kis Napsugár – Ez a valami biztosan nélkülözhetetlen része a REBEMEKNEK. Juj, de kellemetlen szag jön ki a szájukból. Jé, milyen sárga a foguk! Biztosan nagyon összeszidná őket a mamájuk, ha látná, hogy milyen hanyagul mosták meg a fogukat. – Tovább nem tudott gondolkodni, mert hirtelen mindenki megrohanta. Mindenki magának akarta, mindegyik REBEMEK tanítani kezdte volna.

-Elég! Elment az eszetek! – egy vékony hangú, törékeny és jó illatú REBEMEK szaladt oda Napsugárhoz. – Szegény kiscsikó, teljesen megrémült. Majd én foglalkozom vele.

-Gyere te kis ártatlan! – fordult oda Napsugárhoz. –Majd én megtanítalak mindenre, amire csak a cirkusz világában szükséged lehet.

Elvezette Napsugarat egy szép zöld mezőre, ahol kedvére szaladgálhatott éppen úgy, mint odahaza a kis szigeten.

- Anya, anya hol vagy? - egy picike, sötéthajú kis REBEMEK szaladt oda a vékony jó illatú REBEMEKHEZ.

- Nézd Tomi, milyen szép kiscsikó! A mi feladatunk, hogy felkészítsük a cirkusz megnyitójára, segítesz?

- Ó, igen, szíve... kehe-kehe-kehe – szegény Tomi nem tudta folytatni, mert szörnyű nagy rázkódás szaladt végig a mellkasán. A levegő kiszorult a tüdejéből, s torkában erős, szorító, égő fájdalmat érzett.

- Tomi jól vagy?

- Igen, már semmi bajom. Nagyon örülök a kiscsikónak, és szívesen segíték neked. Mondd csak, van már neve?

- Nincs, de biztos vagyok benne, hogy te majd kitalálsz egyet neki.

- Nézd! A homlokán mintha a napkorona tündökölné, legyen Napsugár a neve.

- Gyere Napsugár! Megmutatom, hol fogsz lakni. S azzal bevezette a kiscsikót az istállóba.

„Milyen kedves ez a Tomi! Nem is büdös, mint a többi. Sőt, még a fogai is fehérek. Szóval ilyen REBEMEK is van? Vajon miért köhög annyira? Talán nem beteg?” – gondolkodott magában újdonsült kis barátjáról Napsugár.

- Roni, Roni! Gyere gyorsan, nézd egy új kiscsikó érkezett! Már adtam is nevet neki. Napsugárnak hívjuk.

Egy hosszú hajú, sápadt arcú kis REBEMEK szaladt elő a hívásra. Nagyon sápadt volt és ő is csúnyán köhögött, akárcsak Tomi.

-De szép! Nálunk marad ő is? Segítek neked lecsutakolni.

Az istállóban sok szebbnél szebb ló volt, mindegyiknek külön lakhelye. Mikor meglátták Napsugarat, mély főhajtással köszöntötték, jelezve, tudják ki ő. Odabent sok REBEMEK szorgoskodott a lovak körül, s Napsugár orrát megint megcsapta az a büdös szag, de most már tudta, hogy ez nem bizony nem minden REBEMEKRE jellemző, hiszen vannak közöttük jó illatúak. Amikor a füst elérkezett Roni és Tomi orrához ismét elkapta torkukat a szorongató fájdalom. Fulladozva, levegő után kapkodva szaladtak ki a friss levegőre.

- Ezeket meg mi lelte? - kérdezte az egyik szakállas lovasz, kinek persze a szájában ott volt az a valami.

- Talán nem kellene annyit dohányoznotok, főleg nem, ha gyerekek, vagy olyanok vannak körülöttetek, akik nem cigarettáznak. Ezeknek a nemes állatoknak sem tesz jót a dohányfüst, magatokról nem is beszélve. – lépett oda szigorúan a két kis REBEMEK anyja.

„ Szóval az a valami a cigarettá! No ezt a szót még eddig nem is hallottam”- jegyezte meg magában Napsugár.

A következő napok kemények, nehezek voltak kis barátunk számára. Nagyon jó tanítvány volt, szépen haladt, elégedett volt vele jó illatú tanítója. Legboldogabb akkor volt a kiscsikó, mikor Ronival és Tomival lehetett. Nagyon kedvesen, gyengéden bántak vele, s ő is igyekezett mindent megtenni, hogy a kedvükben járjon.

A REBEMEK világát nem tudta megérteni: „Miért olyan buták, hogy elpusztítják, tönkreteszik saját magukat és környezetüket? A fák, a virágok leveleit vastag por és füstrelteg fedi, hamarosan megfulladnak, nem tudják tovább tisztítani a levegőt. Milyen igénytelenek, szemétkben élnek.” A legjobban kis barátaiért aggódott, akiknek egyre rosszabbá vált az állapotuk.

Aztán érkezett a cirkuszi bemutató napja. A bemutatkozó produkciója nagy sikert aratott. A közönség tapsolt és elismerő füttyszóval jutalmazta fáradságos munkáját.

De Napsugár nem tudott örülni a sikernek. Kis barátai mosolygós arcát kereste, de hiába. Sehoh sem látta őket. Érezte, valami történt velük. De vajon mi?

III. fejezet,

melyben megismerjük Arnoldot, az új idomárt. Szegény Napsugár súlyosan megbetegszik, mégis a Napjelének segítségével ő válik a REBEMEK megmentőjévé

Gyötrő kérdésére nem kapott választ, többé nem látta sem kis barátait, sem a jó illatú REBEMEKET. Izgatottan hallgatta a REBEMEK beszélgetéseit, hátha megtud valamit kis barátairól. Nem sok sikerrel. Új gazdát kapott, Arnoldot a kövér idomárt. Nagyon kedves volt hozzá, de ő csakis régi kis barátai után vágyakozott. Különben is ennek az Arnoldnak is a szájában volt az a cigarettának nevezett valami. Már messziről megérezte, ha közeledett felé kesernyés illatáról, füstös szagáról. Hangjának rekedtsége, mélyből feltörő köhögése jelezte, merre is jár Arnold. Ujjai sárgák voltak, akárcsak fogai. Volt egy rossz tulajdonsága. Mindig belefújta a füstöt annak az arcába, aki éppen a közelében volt. Ja! Amerre ment hosszú, eldobott csikksor jelezte útját.

Arnold nem szaladgált vele kint a szabadban, mint kis barátai. Egész nap egy karosszékben ült, két erős karjával tartva rengő pocakját, s onnan kiabálta Napsugárnak, mikor milyen feladatot végezzen. Közben a szék melletti asztal roskadásig volt a sok enivalóval, Arnold kedvenc ételleivel, tepertővel, szalonnával, sült oldalassal... sorolhatnám tovább, de akkor talán sosem érnék a történet végére.

A többi lovasz bizony sokat viccelődött Arnolddal.

-Vigyázz Arnold, ha ennyit eszel, beszorulsz a karosszékbe.

Kövér Arnold nem törődött velük. Egész nap csak tömte magába a zsíros falatokat, mellé dohányfüstöt szippantgatva.

Napsugár nem tudott haragudni rá, inkább sajnálta Arnoldot, aki saját egészségét teszi tönkre. Talán szándékosan?

Egy reggel Napsugár arra ébredt, hogy rettentően fáj a torka. Émelygett, forgott vele a világ. Hófehér szőre nem fénylett selymesen, s a tündöklő napsugár, mely homlokán ragyogott,

elfelejtett tündökölni. Egy egyszerű sárga folt lett belőle. Tüdejében feszítő fájdalmat érzett, s voltak pillanatok mikor úgy érezte, már soha többé nem jut levegőhöz.

A szakállas lovasz talált rá, bizony nagyon megijedt.

-Hú, gyorsan hívjatok orvost! A kis Napsugár nagyon beteg.

Hamarosan megérkezett az orvos. Mosolyogva, kedvesen, nagy türelemmel bánt a kiscsikóval. Miközben vizsgálta, hallgatta, végig a fejét rázta. Aztán odafordult a REBEMEKHEZ.

- Mit csináltak ezzel a kiscsikóval? Olyan fekete a tüdeje, mintha naponta több doboz cigarettát szívott volna el. Nem tudtátok, hogy a dohányfüst még jobban megbetegíti azokat, aki nem cigarettáznak? A füst egy része, amit kifújtok, súlyos betegségeket idézett elő ennél a kis állatnál. Úgy járt ő is mint Roni és Tomi. Nagyon vigyázzatok rá, ha azt akarjátok, hogy még sokáig veletek legyen.

Azzal elment. A lovaszok sűrögtek-forogtak Napsugár körül. Kitakarították az istállót. Minden csikket összeszedtek, s figyelmeztették egymást, ha néha-néha megfelejtkezett valamelyikük, s elővett egy cigarettát. Nem akartak ők ártani senkinek. Nem is gondolták, hogy miattuk most több ártatlan élőlény betegedett meg.

Napsugár az orvos szavain töprengett. „Úgy járt ő is, mint Roni és Tomi.” Hogyan jártak a kis barátai? Talán ők is betegek? Mit tegyek? Ó bárcsak itt lenne velem a mamám, ő biztosan tudna segíteni. Ekkor egy hatalmas fénysugár szűrődött be az istálló ablakán, s a fénysugárban ott állt Napsugár mamája.

- Kicsim, végre megtaláltalak! Már mindenütt kerestelek. Pár napja éreztem homlokomon a napjelet, s tudtam, ez azt jelenti, hogy te nagy bajban vagy. A napsugarak elhalványodása jelzi, hogy nagyon beteg vagy. Ezért fordultam a napsugarakhoz, juttassanak el hozzád, hogy segíthessek neked. Újra tündököljenek a te homlokodon. A Nap jele azt jelzi, hogy csodás képességekkel rendelkezel. Szép és okos vagy. Lelked tiszta és jó. Életedben egyszer, egyetlenegy kívánságod teljesezhet, legyen az akármilyen.

- Mama. Nagyon boldog vagyok, hogy itt vagy velem. Kérlek mesélj! Hogy vannak a szigetlakók? Tudsz-e valamit a barátaimról?

- A barátaid betegen fekszenek egy kórházban. Tudod nem csak ők, hanem sok más REBEMEK is megbetegedett attól a nagy füsttől, ami a szájukból jön.

- Akkor már tudom is, mi lesz életem egyetlen kívánsága.

- Vigyázz fiam! Gondold meg még egyszer, ne kapkodd el a döntést.

- Nem mama, azt szeretném, ha kisbarátaim, s mindenki akit a cigaretta megbetegített, sőt azok is, akik szabadulnának tőle, de nem tudnak, legyenek velem a mi kis szigetünkön. Majd mi meggyógyítjuk őket.

IV. fejezet,

Melyben Napsugár és a REBEMEK meggyógyulnak. A REBEMEK komoly elhatározásra jutnak

A következő pillanatban Napsugár a kis barátai, s rajtuk kívül még sok más REBEMEK, mint Arnold, a szakállas lovasz, a cirkuszigazgató, Tomi és Roni anyukája és még sokan ott voltak. Mindenki gyógyulni szeretett volna, s a szigetlakók szívesen segítettek.

Boldogok voltak, hiszen visszakapták a kis Napsugarat. A REBEMEK szégyenkezve hallgatták az állatok elbeszélését, hogy egy meggondolatlanul eldobott cigarettacsikk majdnem egy sziget teljes pusztulását eredményezte. Szerencsére egy jótékony zápor megmentette őket ettől a szörnyűségtől.

A kis állatok megmutatták vendégeiknek a gyémánt vízű patakot, a tiszta legelőjű erdőt. A mezőt, ahol közösen szaladgáltak a REBEMEKKEL, akiknek ezen a helyen eszükbe sem jutott, hogy szájukba vegyenek egy cigarettát, vagy szemeteljének. Finomabbnál, finomabb falatokkal kényeztették vendégeiket. Az étrenden zöldség és gyümölcs szerepelt, ennek köszönhetően Arnold rengő pocakja apadni kezdett. A sok mozgás, a friss, tiszta levegő és az egészséges táplálkozás megtette jótékony hatását. Hamarosan mindenki meggyógyult.

Napsugár és kis barátai boldogan szaladgáltak a mezőn. Versenyt rendeztek, lovagoltak, örültek, hogy ismét lehetnek.

A REBEMEK jól érezték magukat, de egyszer elérkezett a nagy kérdés ideje.
HOGYAN TOVÁBB? ITT MARADJANAK? TÉRJENEK VISSZA SAJÁT HAZÁJUKBA?
PRÓBÁLJANAK SEGÍTENI AZOKON A TÁRSAIKON, AKIK MÉG MINDIG NEM ÉRTETTÉK
MEG, HOGY A CIGARETTA, ÖNMAGUKAT ÉS KÖRNYEZETÜKET IS MEGBETEGÍTI?

A REBEMEK döntöttek.

- Szeretnénk megmenteni a többi társunkat is. Felhívni a figyelmüket, milyen rosszat tesznek –szólalt fel Arnold.

- Ha bele egyeztek – vette át a szót Tomi és Roni mamája, - szeretnénk ide építeni egy pihenőházat, ahová a gyógyulni vágyó REBEMEK társaink eljöhettek.

- Így mi is gyakran találkozhatunk, kedves Napsugár – bújt a kiscsikóhoz Tomi.

Még aznap útra keltek a REBEMEK, az állatok, főképp Napsugár, könnyes szemmel vett tőlük búcsút. Az elválás fájdalmát enyhítette, hogy hamarosan viszontlátja a kisbarátait, hiszen már állnak a pihenőház falai.

vége

Papp Zsófia : Harmónia falva és a Fekete herceg

Egyszer régen, nagyon régen, a Nyugalom völgyében éltek Harmónia falva lakói. A falut hatalmas, zöldellő erdő vette körül, főutcáján pedig tisztavízű patak csörgedezett. A levegő is tiszta volt, nem is akadt sok munkája Gyógyító Tihamérnak, a falu orvosának, egy-két foghúzástól eltekintve.

Egyszer azonban váratlan dolog történt. Ez a nap is úgy kezdődött, mint a többi. A madarak csiviteltek, az emberek vidáman láttak neki a napi teendőiknek.

Hirtelen azonban lódobogásra lettek figyelmesek. Egy fekete hintó állt meg a falu közepén és egy apró termetű, igen furcsa, díszes öltözetű ember szállt ki belőle.

- Üdv mindenkinek, a nevem Piperkőc, Fekete Ferdinánd herceg legkiválóbb szolgája.

- Ki az a Fekete Ferdinánd? - kérdezte Pirinyó, az apró termetű kukta.

- Ti nem tudjátok ki Ő? Ő a legbátrabb, leghatalmasabb uralkodó, aki valaha is ezen a környéken járt.

- És minek köszönhetjük megtisztelő látogatásod? - tudakozódott Sokatlátott Elemér a falu bölcse.

- Mint már említettem Ferdinánd herceg igen hatalmas úr, így gondolom megtiszteltetés számotokra, hogy ezen túl a ti feladatotok lesz, hogy fenséges urunkat ellássátok mindennel, amire csak szüksége van. A közeli hegy csúcsán találjátok meg lakhelyét a Fekete kastélyt. Ne késlekedjétek, nyomban lássatok munkához! Töltsétek fel éléskamráit, hordjatok vizet és tűzifát.

A falu lakói egyáltalán nem örültek a hivatlan vendégnek. Heves Henrik a kovács meg is jegyezte: - Jobb lenne, ha odébb állnál...! De Sokatlátott Elemér közbevágott: - Van elég, szívesen adunk mindenből a te fenséges uradnak.

- Rendben! Nos agyó. - S amilyen hirtelen jött, olyan gyorsan tűnt el az erdő sűrűjében a hintó.

Még ezen a napon összegyűlt Harmónia falva összes lakója az erdei tisztáson. Ott volt Sokatlátott Elemér, Grizelda, a szakácsné, Pirinyó, a kis kukta, Heves Henrik, a kovács, Gyógyító Tihamér, az orvos, Kornyika, az énekesnő, Aranyfürt, a növények és az állatok legkedvesebb barátja, Bátor, a vándor, sőt még Közöny Ödön is megjelent a megbeszélésen, pedig őt aztán semmi sem érdekelte.

A bölcs Elemér szólalt meg először: - Barátaim, bizonyára mindannyian értesültetek már arról a váratlan vendégről, aki a hegy csúcsán lévő eddig elhagyatottan álló kastély új lakója. S azt is tudjátok, hogy nekünk kell őt ellátnunk étellemmel, tüzelővel.

- Hogy hallottuk-e, legszívesebben gombócot csináltam volna, abból a papagáj kinézetű alakból...! - kiáltott dühösen Heves Henrik.

Elemér éppen rendre akarta inteni a kovácsot, Grizelda azonban közbevágott.

- Mi ez a szag?! - és nagyot szippantott a levegőbe - Valami nagyon bűdös!

Erre a többiek is szaglászni kezdtek. Végül Bátor, a vándor szólalt meg: Igen, itt valaminek nagyon rossz szaga van! Én is érzem! Én is érzem! - kiáltották a többiek. Csak Közöny Ödön ült némán, egy kis virág szirmait nézegetve.

A falu lakói benéztek minden házba, kutattak, kerestek, de nem lelték a furcsa szag eredetét. Másnap reggel újra a megszokott friss illat, és a madarak vidám éneke ébresztette Harmónia falva lakóit. Elhatározták, hogy teljesítik Ferdinánd herceg kérését, hiszen kertjeikben annyi gyümölcs, zöldség termett, amellyel akár két herceg éléskamráját is fel lehetett volna tölteni. Mindenki hozzá látott hát a munkához, Grizelda és Pirinyó a konyhában serénykedett, a többiek meg a kertben szorgoskodtak. Közöny Ödön pedig kifelé fordult a napra és mélázva figyelte a bányafelhőket, csak akkor mozdult meg, mikor egy-egy kóbor legyecke megzavarta napi semmittevését.

Hirtelen Grizelda rontott ki a konyhából: - Már megint ez a szag, sőt ez még sokkal rosszabb, mint a tegnapi volt! Egyszerre kapta fel mindenki a fejét. Először kérdően néztek egymásra, de csakhamar ők is megéreztek a kellemetlen szagot.

- Ez füst. - jelentette ki határozottan Sokatlátott Elemér - És az erdő felől jön.

Ebben a pillanatban egy rémült őz jelent meg a tisztáson:

- Segítség! Ég az erdő! Gyertek gyorsan!

- Mindenki fogjon vödöröt és merjen bele vizet! Vigyázzatok, ki ne lötyögjön! Indulás! - hadarta ellentmondást nem tűrően Elemér.

Szerencsére az ijedség nagyobb volt, mint a valódi veszély. Csupán egy-két fát perzselte meg a tűz, de nagyobb baj is történhetett volna, ha nem érnek oda időben, a vízzel teli vödörrel a falu lakói.

- Mi okozta a tüzet? - kérdezte a falu bölcse a közelben várakozó őzet.

- Én igazán nem tudom, éppen erre sétáltam, mikor megláttam a lángokat és rögtön rohantam hozzátok.

- Jól tetted, bátor őz vagy. - mondta kedvesen Aranyfürt.

- Nézzétek mit találtam! - kiáltott Bátor, s szétnyitotta a kezét. Tenyerében egy csikket tartott. A többiek döbbenet nézték a "valamit", még sohasem láttak ehhez hasonlót. Ahogy közelebb hajoltak az ismeretlen dologhoz Grizelda förtelmes hangon rikácsolni kezdett: - Már megint az a bűz! Ennek nagyon rossz szaga van, pont olyan, mint amit tegnap éreztünk!

- Itt van még egy! - kiáltotta Pirinyó.

- Én is találtam egyet! - mondta Gyógyító Tihamér, miközben gondterhelten nézegette a kezében lapuló csikket.

- Fűjj - húzta fel az orrát az apró termetű kukta - a kezemnek is olyan bűdös szaga lett. Mi lesz most velem? - kérdezte rémülten és rohangálni kezdett a fák között. - Jaj, jaj, miért pont velem történik ilyen szörnyűség! Örök életemre bűdös maradok! Mindenki csak úgy fog emlegetni, hogy Pirinyó a bűzgolyó! Olyan rossz a szagom, hogy még a görények is befogják az orrukat, ha találkoznak velem!

Talán soha sem hagyta volna abba a rohangálást és a sopánkodást, ha Sokatlátott Elemér rá nem szól: - Senki sem fog csúfolni téged. Egy kis víz és szappan, és máris eltűnik ez a fertelmes szag.

- Azt akarod ezzel mondani, hogy fürödjek meg? - értetlenkedett Pirinyó - Biztos nincs más megoldás? A bölcs csak ingatta a fejét, mire a kukta hosszas vívódás után elfogadta a javaslatot.

Miközben visszaballagtak a faluba, mindenki azon törte a fejét, mi is lehet az a valami amit találtak. Azt gondolták, hogy mára vége van a meglepetéseknek, de csakhamar rájöttek, hogy tévedtek. Alig fogtak hozzá újra a munkához egy nyulacska ugrált ki az erdő sűrűjéből, remegve: - Segítsetek ég az erdő! Bölcs Elemér irányításával ismét nekiláttak a tűzoltásnak, alig fejezték be, újabb helyre hívták őket. Nem volt egy perc pihenőjük sem, mindig valaki a segítségüket kérte. Volt ahol a bokor gyulladt meg, volt ahol az avar kapott lángra és mindenhol találtak néhányat a bűzölgő valamiből. Volt, ahol még füstölt a csikk, mikor odaértek.

- Szóval ez eregeti ezt a kibírhatatlan füstöt. - jelentette ki Elemér.

- De mitől gyullad meg a száraz levél? - kérdezte Bátor, miközben szemügyre vette a csikket.

- Nézzétek! - kiáltott Pirinyó - Ennek parázslík a vége! Biztos ez okozta a tüzet!

A többiek egyetértően bólogattak.

Így telt el a következő egypár nap is. Harmónia falva lakói teljesen kimerültek a fáradtságtól, hiszen vagy tüzet oltottak, vagy Fekete Ferdinánd éléskamrájának feltöltésén fáradoztak. A füst pedig egyre kibírhatatlanabb lett.

Mikor összegyűjtöttek annyi élelmet és tűzifát, amely elegendő a vidék leghatalmasabb hercegének - akár egy évig is - felpakoltak mindent egy kocsira, kis csapatot szerveztek és elindultak a Fekete kastély felé. Sokatlátott Elemér Bátort bízta meg a küldöttség vezetésével, hiszen neki mindig helyén volt az esze. Vele tartott Heves Henrik, mivel egy erőskezű kovácsra bármikor szükség lehet a hosszú út során. Kornyika, maga kérte hogy a többiekkel tarthasson, ugyanis a füst kaparta a torkát és féltette az egész erdőt betöltő

hangját. Pirinyó sem maradt volna otthon, unta már az állandó rohangálást, a tűzoltást nameg a füst szagot.

Az út kezdetben nagyon unalmas volt. Mindenki magába roskadtan ült a lovas kocsin. A már szinte elviselhetetlen szag mindent belepert. A bokrok és a fák levelei kezdtek megsárgulni. Azonban ahogy fentebb mentek a hegyen, a füst egyre ritkább lett. Ettől mindannyian nagyon vidámak lettek. Kornyika igyekezett ennek hangot adni, és hirtelen énekelni kezdett. Bátor kezéből majdnem kiesett a kantár a fülsüketítő "hangzavar" hallatán.

- Utoljára akkor hallottam ilyen féle hangokat, mikor becsíptem a macska farkát az ajtóval...bár, ha meggondolom, ez mégsem igaz...annak mintha dallama is lett volna. - jegyezte meg Pirinyó, huncut mosollyal a szemében. Egyedül Heves Henrik hallgatta elragadtatva a "művésznő" produkcióját.

Így érkeztek meg a Fekete kastélyhoz. Piperkőc fogadta őket:

- Na végre! Pakoljatok le! Majd Bumburnyák a segítségetekre lesz.

Bumburnyák a szolgál is apró természetű volt, akárcsak Piperkőc, de nem volt olyan cifra a ruhája.

- Má' nagyon vártunk benneteket! Gyertek velem. - mondta a szolgál.

Nagy kosarakkal felpakolva indultak a kamra felé. Útközben Pirinyó egy kis teremben díszes ládára lett figyelmes. Észrevétlenül lemaradt a többiektől és belopódzott a helységbe. "Talán törökmézet talállok, fényesen csillogó kincseket..." - gondolta. Óvatosan felnyitotta a láda fedelét, de sem finomság, sem pedig drágakő nem lapult a ládikó mélyén. Viszont talált egypár olyan "bűdös rudat", amilyenek az erdőben is voltak, csak ezek sokkal hosszabbaknak látszottak. Néhányat a zsebébe dugott és mintha misem történt volna a többiek után rohant.

Ahogy lepakolták a szállítmányt már indultak is tovább. Nem is nagyon tartóztatták őket. Piperkőc is csak ennyit kiáltott utánuk, mikor kimentek a kapun:

- Nos, agyó! Majd üzenek, ha valamire szüksége lenne a mi fenséges hercegünknek!

- Én is! - tette hozzá Bumburnyák, Piperkőc rosszalló pillantásától kísérve.

- Milyen otrombán viselkedtek! - szólt Kornyika felháborodottan - Az a beképzelt komornyik, az ostoba szolgáljáról nem is beszélve! Még helyel sem kínáltak...!

- Meg sem köszönték, amit értük tettünk...! - vágott közbe Bátor.

- Pedig azt reméltem, hogy láthatom azt a híres-neves herceget, talán még énekeltem is volna neki valami szépet. - folytatta elgondolkodva Kornyika.

- Az nagyszerű lett volna...biztos élvezte volna a herceg...feltéve, ha van füldugója. - morogta az orra alatt Pirinyó és cinkosan mosolygott Bátorra. Heves Henrik pedig csendben dült-fült. Nemcsak Fekete Ferdinándra és a szolgálaira volt mérges, de az a gondolat is dühítette, hogy Kornyika éppen nekik akart valami szép dalt előadni. Már éppen ott tartott, hogy szavakba önti mélységes felháborodását, mikor nagyot zökkent a kocsi és hangos reccsenéssel kitörött a bal oldali kerék. Így csak ennyit mondott: - Már csak ez hiányzott!

Mialatt Henrik a kocsi kerekét szerelte - Kornyika buzgó részvételével - Bátor és Pirinyó a közeli erdőben sétáltak. Ahogy egyre beljebb mentek egy kis házikót pillantottak meg. Éppen közelebb akartak lopakodni, hogy megnézzék lakik-e a házban valaki, mikor a bokrok sűrűjéből Bumburnyák - Fekete Ferdinánd együgyű szolgálja - lépett ki, egy üres zsákkal a kezében. Így jobbnak látták, ha meglapulnak egy bodza bokor tövében, onnan nézték, mi történik.- Hé Boszi! - kiáltotta Bumburnyák. - Jöjjön má' ki, ha szólíngatom!

Ebben a pillanatban megnyílt a kis házikó ajtaja és egy vénséges vén banya lépett ki rajta.

- Nem túlzott a gazdám, amikó' a külsődről beszélt! - mondta gúnyosan az ostoba szolgál.

- Ki a te gazdád gügye? - kérdezte Boszi.

- Hát a Ferdinánd herceg, jöttem a cigarettaért.

- És elhoztad, amit kértem?

- E' hát. - mondta Bumburnyák és nagyot csettintett a kezével, mire egy díszes lovas kocsi gördült a banya háza elé, megrakva gyümölcsökkel.

- De hiszen ez az, amit mi vittünk a hercegnek. - álmélgodott Pirinyó, de Bátor csendre intette.

A banya ugyanis egy kis ládikót hozott ki a házból, amiből olyan "valamiket" pakoltak át Bumburnyák zsákjába, amilyenek az erdőben voltak és amilyeneket Pirinyó a kastélyból elhozott.

- Szóval cigarettának hívják. Ez okozta azt a förtelmes füstöt, ettől sárgultak meg a fák levelei. - jelentette ki Bátor és óvatosan elindultak vissza a kocsijukhoz.

Henrik már elkészült a keréssel, így folytathatták az útjukat. Alig tettek meg pár métert, megcsapta az orrukát a cigaretta füst. A bűz még elviselhetlenebbnek tűnt számukra, mint amikor elindultak. A faluban sem volt jobb a helyzet. Úgy nézett ki Harmónia, mint egy nagy kórház. A tisztáson erdei állatok feküdtek bágyadtan, betegen. Gyógyító Tihamér sürgölődött körülöttük.

- Mi történt itt? - kérdezte csodálkozva Bátor.

- A füst az oka, az állatok rosszul lettek és ami azt illeti mi emberek sem érezzük valami jól magunkat. - mondta az orvos, miközben megtörölte a homlokát.

- De hát mi a baj? - érdeklődött tovább Bátor.

- A legtöbben hányingerre, hasfájásra, émelygésre panaszkodnak. Ha nem szűnik meg ez az állandó füst, mindannyian megbetegszünk.

- Tennünk kell valamit! - jelentette ki határozottan Bátor.

Azonnal összegyűltek a falu lakói, legtöbben sápadtak, betegek voltak.

- Megoldást kell találnunk erre az émelyítő füstre, mielőtt mindannyian megbetegszünk. - nyitotta meg a tanácskozást Sokatlátott Elemér – Bátor mondd el, mit tudtál meg.

A vándor töviről-hegyire elmesélte mi történt velük, hogy mit láttak az erdőben, hogy cigarettának hívják azt a valamit, amit találtak, és hogy ez okozza az elviselhetetlen füstöt is.

- Cigaretta? - ámultak el a többiek - Még sohasem hallottunk róla.

- De tulajdonképpen mi ez? - kérdezte Elemér.

Pirinyó ekkor elővette a zsebéből, a Fekete kastélyból elhozott cigarettákat.

- Ez az. - mondta. A többiek kérdően néztek rá. - A kastélyban találtam. - szólt hetykén a kukta.

- Mire használhatja ezt a herceg? - nézegette a cigarettát Gyógyító Tihamér.

- Biztos megeszi. - jegyezte meg Grizelda.

Á, azt nem hiszem, elég rossz íze van. - jelentette ki Pirinyó határozottan, mire a többiek gyanakvóan mérték végig a kis kuktát - Legalábbis gondolom..

. - Sokatlátott Elemér összehúzta a szemöldökét - ami azt jelentette, hogy kezd mérges lenni - Na jó egy kicsit megkóstoltam, fájt is tőle a hasam.

Mielőtt újabb rosszalló pillantást küldhettek volna Pirinyó felé, a falu lakóinak legnagyobb meglepetésére Közöny Ödön szólalt meg:

- Akik dohányoznak a szájukba veszik a cigarettát, meggyújtják és nagyot szívnak belőle. A füst egy része egyenesen a tüdőbe jut, a másik részét pedig kifújják.

- Hát ezt te meg honnan tudod? - nézett kérdően Elemér Ödönre.

- Valahonnan hallottam már, nem is tudom kitől...nem érdekelt túlzottan. - felelt közönyösen.

- Azt akarod mondani, hogy mi attól a füsttől lettünk rosszul, amit valaki kipöfögött? - kérdezte felháborodottan Grizelda.

- Attól bizony, azt a füstöt, amit valaki kifújt, mi belélegezzük.- mondta Ödön és elmélázva játszani kezdett a kabátja gombjával, ami azt jelentette, hogy nem akar tovább részt venni a beszélgetésben.

- Elég felelőtlen az, aki ilyet tesz. - pityeredett el Aranyfürt - Nem gondol arra a herceg, hogy ezzel nekünk és az erdő állatainak is árt, nem beszélve a növényekről.

- Talán nem tudja. - szólt elgondolkodva Sokatlátott Elemér.

- Akkor mondjuk meg neki! - javasolta lelkesen Pirinyó.

Mivel jobb ötlete senkinek sem volt elhatározták, hogy felkeresik Fekete Ferdinándot Bátor, Henrik és Pirinyó indultak útnak, mivel ők már ismerték a járást és mert a többiek nem érezték magukat túl jól. Grizelda belázasodott, a többieknek pedig hányingerük volt, Kornyika pedig teljesen berekedt a cigaretta füsttől. A kis csapathoz csatlakozott még Sokatlátott Elemér is, hátha szükség lesz bölcs tanácsaira.

Azt remélték, hogy a hegyen majd ismét friss levegőhöz juthatnak, de csalódnuk kellett a füst belepte a Fekete kastélyt is.

- Mit fogunk mondani a hatalmas Ferdinánd hercegnek? - kérdezte Pirinyó, mikor a kastély kapujához értek. Sokatlátott Elemér gondterhelten megkaparta a feje búbját és így szólt:

- Talán elmondhatnánk neki, milyen káros ez a cigaretta...

- És felhívhatnánk a figyelmét arra is, hogy jobb lenne, ha inkább megenné azt a sok friss gyümölcsöt és zöldséget, amit neki hoztunk, hiszen teli van vitaminnal, ahelyett, hogy cigarettát vesz belőle. - vágott közbe Bátor izgatottan.

- ...és mennyivel jobb a tiszta levegőt szívni, mint ezt a bűzölgő füstöt. - tette hozzá Elemér.

- És ki fogja mindezt elmondani neki? - érdeklődött tovább Pirinyó.

- Majd én elmagyarázom neki! - mondta bőszen Heves Henrik, miközben öklével a levegőbe csapott. Óvatosan nyitották meg a kaput. A kastélyban néma csönd uralkodott, egy teremő lelkét sem láttak, csupán a füst gomolygott a folyosón mit sem törődve a hivatlan vendégekkel. Sokáig bolyongtak, mire egy díszesen faragott ajtóhoz értek. Az ajtó mögül ismerős hang szűrődött ki:

- Má' éppen üzeni akartunk magáért.

- Jövök én magamtól is gügye, és hoztam magammal egy ládányi cigarettát is. De ennek ára van. - mondta egy rekedt hang.

- Mi kellene má' megint? - kérdezte valaki gúnyosan.

- Még több gyümölcsöt akarok.

- Nos azt hiszem - mondta egy újabb hang - megoldható a dolog. Azok az ostoba falusiak Ferdinánd herceg minden parancsát teljesítik. Most pedig menj, agyó!

Heves Henrik rettenetesen felháborodott a hallottaktól. Mit sem törődve Elemér csitításával berontott a terembe. A bevágódó ajtó éppen képen vágta a kifelé csoszogó Boszit, aki ettől a földre huppant, majd fertelmes óbégatásba kezdett. A többiek pedig riadtan meredtek a felbőszült kovácsra.

- Melyikőtök nevezett bennünket ostobának? - kérdezte mérgesen Henrik.

Bumburnyák rögtön rámutatott Piperkőcre, mire a komornyik zavartan elmosolyodott, de mielőtt megszólalhatott volna, valaki csúnyán köhögni kezdett a szomszéd szobában.

- Ki köhög? - kérdezte Bátor.

- Fekete Ferdinánd herceg. Pár nap óta elég rosszul érzi magát. - válaszolt Piperkőc és igyekezett minél távolabb kerülni Henriktől.

- Ez is a cigarettától lehet. - mondta elgondolkodva Bátor.

- Ugyan már! - vágott közbe Boszi - mit kell egy kis megfázásból ekkora ügyet csinálni?

- Láthatnánk a herceget? - szölt halkán Elemér - Talán segíthetnénk rajta.

Piperkőc rövid gondolkodás után éppen azon volt, hogy elutasítsa a kérést, de tekintete találkozott a még mindig mérges Henrik pillantásával. Így bekísérte a látogatókat Fekete Ferdinánd szobájába. Izgatottan léptek be a herceg lakosztályába, hiszen még egyikük sem találkozott ilyen nagyúrral. A kastély ura azonban egyáltalán nem volt olyan félelmetes, egy nagy ágyon feküdt és még mindig köhögött.

- Elég rosszul néz ki. - súgta oda Pirinyó Bátornak - Fúj, milyen sárgák a fogai és mintha a bőre is olyan sárgás színű lenne. Legutóbb akkor láttam ilyen rondát, mikor Grizelda egyik reggel az esti pakolásában jelent meg.

- Ki az? - kérdezte Ferdinánd bágyadtan. A látogatók egymásra néztek, végül Elemér szólalt meg csendesen:

- Harmónia falvából jöttünk, a falut belepte a cigaretta füst, az emberek és az állatok megbetegedtek tőle, de ahogy elnézem, te is elég rosszul vagy.

- Tényleg nem érzem magam túl jól. - válaszolt rekedten a herceg - Csak tudnám, mitől van.

- A cigarettától. - jelentette ki határozottan Bátor.

- Azt hiszem, igazad lehet. - mondta elgondolkodva Ferdinánd - Az a banya becsapott engem, azt mondta, hogy jól érzem majd magam, ha cigarettát szívok. De én egyre rosszabbul lettem. Megpróbáltam leszokni a dohányzásról, de nem sikerült, már annyira hozzászoktam. A régi otthonomból is a cigarettázás miatt kellett elmennem, az emberek elneveztek Fekete hercegnek és elüldöztek a füst miatt, csak két hű szolgám tartott velem. -

nézett hálásan a herceg Piperkőcre és Bumburnyákra. - Ti is azért jöttetek, hogy elküldjetez innen?

Hosszú hallgatás után Bátor így szólt:

- Talán velünk jöhetnél Harmóniába, majd mi segítünk neked leszokni a cigarettáról.

- Segítenétek? - csillant fel a szeme a hercegnek - Én igazán örülnék neki.

A többieknek is tetszett az ötlet, így gyorsan összepakoltak és elindultak a falu felé. Míg ők beszélgettek a boszi megszökött. Elhatározták hát, hogy útközben meglátogatják.

Óvatosan belopódtak a kis házikóba. Boszi éppen egy fura szerkezettel bajlódott. A masina egy hordóhoz hasonlított. Egyik oldalán kis rés volt, másik oldalára pedig egy bot volt odaerősítve. A boszorkány beleöntött egy kosár almát a "hordóba", majd a botot elkezdte körbe-körbe tekerni, közben pedig varázsszavakat mormogott az orra alatt. Erre a résen keresztül valamilyen lé kezdett csurogni egy kis kádba. Ezt látva Boszi mérgesen toppantott:

- Mit csinálók rosszul?! Ennek aranyat kellene ontania e helyett a lötyty helyett. Így sohasem gazdagodom meg, elfogyott az összes gyümölcs, hogy fogom rávenni azokat az ostobákat, hogy hozzanak nekem!

- Ostobák! - kiáltott magából kikelve Heves Henrik - Bennünket neveztl te ostobának?!

Boszi ijedtében ki akart rohanni a hátsó ajtón, Pirinyó utána vetette magát. A banya már a kilincs után nyúlt, mikor az ajtó kivágódott és éppen az arcába csapódott, mire hanyatt vágódott és belelökte Pirinyót a kis kádban lévő almalébe.

- Ez finom! - örvendezett a kukta és nagyot kortyolt a friss nedűből.

A banya pedig a sajgó orrát simogatta. - Jaj, jaj szegény orrom. - rimánkodott.

- Görbébb má' nem lesz. - jegyezte meg vihogva Bumburnyák.

A boszorkány elmondta, hogy ő akart a világ leggazdagabb banyája lenni, ezért árulta a bűzös cigarettát. Az emberek vagyontokat adtak néhány szál cigiért, Ferdinándtól azért kért gyümölcsöket, mert a varázskönyv szerint az ármányos masinával arannyá lehet változtatni azokat.

- Ez minden aragnál többet ér. - nyalta meg a szája szélét Pirinyó, miközben kikászálódott a kádból. - Gyertek kóstoljátok meg!

Sorban megízlelték a frissen préselt levet, mindannyian el voltak tőle ragadtatva. De míg ők iszogattak Boszi kilopakodott a házból. Nem is látták soha többet ezen a vidéken.

Sötétedett már mire visszaértek Harmóniába. A falusiak örömmel fogadták a fáradt vándorokat és szívesen látták a vendégeket is. Másnap reggel Elemér elmesélte mindenkinek, hogy mi történt, mi okozta a füstöt, Pirinyó pedig bemutatta a Banyától zsákmányolt masinát, a falusiak nagy örömeire. A füst közben egyre ritkább lett, majd a felélénkülő északi szél teljesen megtisztította a levegőt.

Megkönnyebbülve lélegzett fel mindenki. A beteg állatok és emberek hamar meggyógyultak, a fák lombjai és a bokrok levelei kizöldültek. A legnehezebb Ferdinándnak volt. A falusiak elhatározták, hogy mindig lekötik a herceg figyelmét valamivel, hogy ideje se legyen a cigarettára gondolni.

Bátorral bejárták az erdőt, Pirinyóval gyümölcsöket préseltek, Aranyfürt megmutatta neki, hogyan kell elültetni a palántákat. Ahogy valamivel végzett, rögtön felhangzott: - "Ferdinánd, gyere segíts nekem!", vagy "Ferdinánd játszunk valamit!"

Eleinte sokat sóhajtozott a herceg, folyton a cigire gondolt, a madarak vidám éneke, a levegő friss illata azonban hamarosan elfeledtette vele, hogy valaha is dohányzott. A sok mozgástól és a helyes táplálkozástól az egészsége is helyre állt. Nagyon hálás volt ezért Harmónia falva lakóinak, s egy nap így szólt:

- Barátaim! Köszönöm, amit értem tettetek. Hálából fogadjatok el egy jó tanácsot: ne gyújtatok rá egy cigarettára sem. Éljetez mindig ilyen egészségesen! Ha valaki cigivel kínál benneteket, gondoljatok rám és ne fogadjatok el semmiképpen.

- Ezt a tanácsot megfogadjuk, ahogy te kinéztél...azok a sárga fogak... - mondta Pirinyó huncut mosollyal.

Ettől kezdve nem zavarta meg semmi Harmónia falva lakóinak életét. Ferdinánd is a faluban maradt Piperkőccel és Bumburnyákkal együtt. Boldogan éltek tovább békességben s még ma is élnek, ha meg nem haltak.

vége

Papp Zsófia: Győző és a füstölgő város

Élt egyszer egy szegény ember a feleségével és a kisfiával, Győzővel. Nagyon szegények voltak. Mikor a fiú felcseperedett, így szólt az ember:

- Kedves fiam, elég nagy vagy már, menj próbáld szerencséd a nagyvilágban! Legyél tisztelettudó és engedelmes. Segíts mindenkinek, akivel az utad során találkozol.

A legény nem sokat teketóriázott vállára vette pogácsával teli tarisznyáját, fejére csapta a kalapját és elindult szerencséd próbálni.

Ment, ment, mendegélt míg egy sűrű erdőbe nem ért. Ott aztán elhatározta, hogy lepihen egy kicsit, úgysem siet sehová. De ahogy becsukta a szemét, hangos köhögésre lett figyelmes. Elindult hát a hang irányába. Nemsokára egy kis házikóhoz ért. A házban egy törpe lakott, ő köhögött olyan nagyon.

- Jó napot adjon isten! - köszönt Győző illendően.

- Neked is fiam, mit keresel itt, ahol a madár sem jár? - kérdezte a törpe, miközben gyanakvóan végig mérte az ismeretlen vándort.

- Megyek szerencséd próbálni!

- No, akkor jó helyen jársz! Én gazdaggá teszek téged, ha segítesz a bajomon.

- Segítek én barátom, csak mondd el mi bánt. - mondta Győző határozottan.

- Tudd meg hát, hogy az én nevem Szaglász. Azért neveztek el így, mert én nagyon messziről, több mérföldről is megérezem a szagokat. És most valami nagyon bűdösöt érzek. Ez a rossz szag kaparja a torkomat, attól köhögök annyira!

Segíts rajtam, hidd el nem bánod meg!

Győző megígérte, hogy megpróbálja megoldani a törpe gondját. Elindult hát arra, amerről Szaglász a bűdösöt érezte.

Ahogy ment, mendegélt egyszer csak egy kis házhoz ért. A házikó éppen olyan volt, mint amilyen az erdőben állt és ebben is egy kis törpe lakott. A törpe kezében egy hatalmas zsebkendő volt, azzal törölgette a szemét.

- Jó napot adjon isten! - nyitott be a házba Győző.

- Neked is fiam. Mi járatban vagy erre, ahol a madár sem jár? - kérdezte szipogva a kis emberke.

- Megyek szerencséd próbálni.

- No akkor jó, hogy erre jöttél. Az én nevem Nézelődi. Azért hívnak így, mert nagyon messzire, több mérföldre ellátok. Most hatalmas tüzet és füstöt látok, ami égeti a szememet, ha segítesz rajtam, gazdagon megjutalmazlak.

Győző megígérte a törpének, hogy megpróbálja eloltani a tüzet és elindult abba az irányba, amerre Nézelődi mutatott.

Újra ment, mendegélt s egy kerek tó partján talált egy kis házikót, melyben szintén egy törpe lakott.

- Jó napot adjon isten! - köszönt Győző, de a törpe meg sem moccant, csak ült a kis székén és kifelé bámult az ablakon.

- Jó napot adjon isten!!! - kiáltott egy nagyot a legény, mire a törpe ijedtében lehuppant a földre. Majd füldugókat húzott ki a füleiből.

- Mit keresel itt, ahol a madár sem jár? - kérdezte mérgesen a megriadt törpe.

- Megyek szerencséd próbálni. - válaszolt Győző halkan.

- Akkor jó helyen jársz. Engem Hallgatódzinak hívnak, mert nagyon messziről, több mérföldről is hallom a hangokat. Egypár napja nem hallok mást, csak emberek köhögését. Ettől az állandó krákogástól ideges leszek, ezért kell a füldugó. Segíts nekem, ígérem jó tettedért, jót várhatsz.

Elindult hát Győző, hogy megkeresse azt a helyet, ahonnan a köhögés hallatszott. Ment három nap, három éjjel, mikor egy erdei tisztásra ért, hirtelen furcsa szagra lett

figyelmes. "Ez aztán az orrfacsaró bűz." - gondolta magában a legény - "Öreganyám záptojásának sem volt ilyen iradatlanul rossz szaga."

Egyszer csak egy különös "rúdra" lett figyelmes. A fűben feküdt az ismeretlen "valami", amelynek a vége parázslott és sűrű füstöt eregetett magából.

- Hijnye, milyen furmányos micsoda ez! - ámult el Győző. Ekkor vette észre, hogy több fehér rúd is lapul a fűben, de azok nem füstöltek.

"Anyám mindig azt mondta, mikor elémrakta az ételt, hogy azért, mert valaminek rossz a szaga még az íze jó lehet. Hátha erre is igaz ez a bölcsesség." - gondolta magában Győző és nagyot harapott az egyik "valamibe". Káromkodott is rögtön olyan cifrát, hogy ha valaki hallotta volna, bizonyára elámult volna a csodálkozástól.

Ez keserű! - kiáltotta és mérgesen odébbállt.

Tovább ballagott hát Győző és hamarosan egy furcsa erdőbe ért. A fák levelei sárgák voltak, a bokrok, cserjék kiszáradtak. Felettébb elcsodálkozott ettől a látványtól, hiszen szép idő volt és eddigi útja során csupa zöldellő erdőt látott.

Megvakarta a fejbűbját, s így szólt:

- Bizonyára az ördög vert itt tanyát vagy boszorkányok ármánykodnak a közelben.

- Ugyan dehogy! - mondta egy ismeretlen hang.

Győző ijedten fordult hátra, ekkor vette észre, hogy nem messze tőle egy vadász méregeti a kiszáradt fákat.

- Adjon isten bátyámuram. Ugyan bizony miért ilyen ez az erdő, én azt gondolom, hogy csakis földöntúli erők műve lehet, hogy nyáron, mikor süt a nap és eső is esik elég, így megszáradjanak a fák levelei.

- Tévedsz fiam. - szólt búsan a vadász - nem járt itt semmiféle túlvilági lény. A növények pusztulását a cigaretta füst okozta.

- Cigaretta füst? - tátotta el a száját a legény.

- Az, bizony. - válaszolt a vadász.

- Mi az a cigaretta?

- Nézd ilyen. - Azzal egy fehér "rudat" vett elő a vadász a zsebéből, éppen olyat, amelyet Győző a tisztáson látott.

Egy darabig szóhoz sem tudott jutni a fiú a csodálkozástól, nem gondolta volna, hogy az a füstölgő valami ilyen nagy kárt tud okozni.

- Ugyan mire való ez a cigaretta? - kérdezte végül, gyanakvó pillantásokat vetve a cigire.

- Az emberek a szájukba veszik a cigarettát és meggyújtják, majd nagyokat szívnak belőle. A dohányfüst egy része a tüdőbe jut, a másik részét pedig kifújják. Nem gondolnak a körülöttük élőkre. - mondta a vadász, majd így folytatta: - Tudd meg, hogy most a király erdejében vagy. Valamikor nagyon jó levegő volt itt, az emberek csodájára jártak a hatalmas fáknak, gyönyörű virágoknak. De a füst lassan elpusztítja a növényeket, az állatok pedig már régen elköltöztek. Nemrég a parázsló cigaretta meggyújtotta a száraz avart és az erdő egy része leégett. Bárcsak valaki segíteni tudna rajtunk.

- De, hát kik cigarettáznak erre felé? - kíváncsiskodott tovább Győző.

- Először csak a király dohányzott, aztán egyre többen rászoktak a cigire. - felelte a vadász komoran.

- Megígértem apámnak, hogy akinek tudok, segítek. Vezess hát a királyhoz, majd meglátom, mit tehetek értetek.

A vadász örömmel elfogadta a legény ajánlatát. Hamarosan beértek a király városába. A városban gomolygott a füst, a házakból köhögés, prüszkölés hallatszott ki.

Hallod-e te vadász, a királyod nem lehet túl bölcs, ha még azt sem veszi észre, hogy a népét zavarja ennek a hogyszívják... cigarettának a füstje. - nézett körül csodálkozva Győző.

A vadász szomorúan legyintett, és elindultak a palota felé. A palota kapuja előtt hatalmas tömeg állt. Győző és a vadász, kérdően néztek egymásra, majd odaléptek egy nagydarab emberhez.

- Miért várokoznak itt jóember? - kérdezte Győző.

- Betegek vagyunk, szédülünk, van, akinek a torka fáj, van, akinek a gyomra. Már a királyné is megbetegedett. Eljöttünk hát ide, hátha a királyi orvos tud gyógyírt a bajunkra. - felelte az ember.

- Szerintem a cigaretta miatt betegedtetek meg. - jelentette ki határozottan a vadász.

- Ugyan - legyintett a nagydarab ember - én nem is szívtam cigarettát, mégis rosszul vagyok. Erre mit mondasz pupák?

- A mások által kifújtt füstöt beszívod, ezért szédülsz és fáj a gyomrod. - felelte a vadász ellentmondást nem tűrően.

- Tényleg? - nézett nagyot az ember - Ha ilyen okos vagy, mondd meg, mitévők legyünk, hogyan szoktassuk le a többieket a dohányzásról.

-Sajnos azt én sem tudom, de itt van ez a legény - mutatott a vadász Győzőre - ő talán segíthet rajtunk.

Az emberek bámulattal néztek a fiúra, mire ő büszkén kihúzta magát. De nem sokáig örülhetett a városlakók csodálatának, mert valaki gúnyos hangon így szólt:

- Ez a véznaság fog rajtunk segíteni. Nevetnem kell!

- Én vézna.? - kérdezte felháborodottan Győző a mögötte álló vénségesen vén öregasszonytól.

- Az hát. - felelte az anyó - Pont te akarod megoldani a város gondját, mikor alig látszol ki a földből? Én már régóta élek ezen a vidéken és tudom, hogy rajtunk nem segíthet más csak a nagy és hatalmas Bergenye tündér.

- Igazán? - húzta össze a szemöldökét Győző - És hol lakik ez a tündér?

- A Kék hegy csúcsán. - felelte az öregasszony - De még senkinek sem sikerült oda eljutni.

- Na, majd meglátjuk! - mondta határozottan Győző - Ha ő tudja a gyógyírt a bajotokra, ígérem, elhozom nektek.

Az anyó megmutatta a fiúnak, melyik út vezet a Kék hegyhez. A város lakói pedig megtöltötték a tarisznyáját frissen sült pogácsával.

Ahogy kiért a városból egy gyümölcsös kertre lett figyelmes. Körtefák, almafák, barackfák kínálták illatos, érett gyümölcsüket. Győző sem volt rest, mindenből szedett annyit, amennyi csak belefért a tarisznyába. Ment tovább, útja egy tisztavízű patakon vezetett keresztül. "Hosszú még az út." - gondolta Győző, majd fogta a kulacsát és megtöltötte friss vízzel.

Kietlen vidékeken, erdőkön, mezőkön keresztül vitt az útja, mire odaért a Kék hegyhez. A hegy lábánál kis viskó állt, azelőtt meg egy girhes ló legelészett. Győző óvatosan benyitott a házba.

- Adjon isten jó napot! - köszönt illendően a ház urának, aki egy nagy asztalnál falatozott.

- Neked is fiam. - mondta bágyadtan az idegen. - Mi járatban vagy errefelé?

- Bergenye tündérhez megyek, gondoltam talán te tudnál segíteni nekem. - felelte a legény.

- Talán tudnék is. - nézett sokatmondóan Győzőre az ember, miközben egy hatalmas szelet zsíros húsdarabot tömött a szájába. - De egyáltalán nincs kedvem rajtad segíteni.

- Ugyan miért? - érdeklődött a fiú.

- Nem érzem túl jól magam - mondta és nagyot harapott az előtte tornyosuló habos tortába - ezért nincs is hangulatom semmihez.

- Szoktál mást is csinálni, az evésen kívül?

- Mi mást csinálhatnék? - kérdezte értetlenkedve az ember.

- Gyere, sétáljunk egyet, közben elmondom. - felelt Győző és elindult az ajtó felé.

A falánk idegen először nem akart menni, de mivel nagyon fúrta az oldalát, hogy mit akarhat Győző, kikászálódott kényelmes foteljából és elindult utána. Ahogy kiért nagyot szippantott a friss levegőbe.

- Milyen fenséges illat. - mondta.

Sétáltak egy kicsit a közeli réten közben gyümölcsöt eszegettek.

- Ennek igazán jó íze van, - álmélkodott az ember, miközben barackot majsolt - és ez a sétálás is nagyon jó dolog, nem adnál még egy kis forrásvizet? Hirtelen olyan jó kedvem lett. Nos, mit is keresel itt?

- Bergenye tündérhez mennék, de nem hiszem, hogy fel tudnák mászni a hegy csúcsára. - felelte Győző.

- Vidd el nyugodtan a lovam. - mutatott a gebére az ember, s közben körbe-körbeszókellett a réten.

- Hát ezt a hatalmas segítséget igazán nem fogadhatom el. - mérte végig a vézna állatot a fiú.

De vidd csak el. - szólt vidáman az idegen és belefűjt a nyakában lógó kicsi sípba. Erre a ló átbucskázott a fején és csodák csodájára a girhes állatból táltos paripa lett. Győző felült a hátára, és már szálltak is, mint a szél, meg sem álltak Bergenye tündér kastélyáig.

Győző halkán nyitott be a tündér kastélyába. Ahogy belépett majd elszédült a gyönyörűségtől. Egy nagy teremben találta magát, amely telis-teli volt zöldellő növényekkel, színes virágokkal.

- Már vártalak. - szólalt meg egy kedves hang az egyik páfrány mögül.

- Akkor már bizonyára azt is tudod, miért jöttem. - mondta Győző.

- Igen, tudom. - felelte valaki csengő hangon, s ebben a pillanatban egy szépségesen szép leány lépett ki a növények közül.

Győző ekkor lepődött meg igazán, a tündér látva a fiú csodálkozó arcát így folytatta

: - Látom, meglepődöttél, talán nem ilyennek képzeltél?

- Hát nem. - nézett bambán a legény - Segítenél nekem? Van valamilyen varázslat cigaretta füst ellen?

- Nincs szükség semmiféle varázslatra.

- Nincs? - értetlenkedett Győző - Akkor mitévő legyek?

- Mondd el az embereknek, hogy csakis magukon tudnak segíteni. Le kell szokniuk a dohányzásról és meg kell próbálniuk egészségesebben élni. Ha igazán akarják, sikerülni fog nekik. A cigarettázás helyett csináljanak valami mást, kiránduljanak, kertészkedjenek, vagy egyszerűen csak legyenek együtt, beszélgessenek.

- Hát... - kaparta meg a feje búbját Győző - ha tényleg ez a megoldás.én megmondhatom nekik, de...

- Menj, hidd el ez segíteni fog! - vágott közbe a tündér és ismét eltűnt a páfrányok között.

Győző elindult hát vissza a király városába. Mikor leért a hegyről megköszönte a segítséget a még mindig vidáman ugrándozó embernek.

Gyorsan szedte a lábát, hogy minél előbb elmondhassa a tündér üzenetét a város lakóinak. Messziről megérezte a cigaretta füstöt, amely már elérte a gyümölcsöskertet is. A zamatos gyümölcsöknek nyoma sem volt, a fákon fonnyadtan szomorkodtak a körték, almák. A földön cigaretta csikkek voltak szétszórva.

A városban sem volt jobb a helyzet. Egyre több ember betegedett meg a cigaretta miatt. Győző egyenesen a király palotájába sietett.

A király éppen a trónszéken ült és bágyadtan bámult maga elé, csak akkor kapta fel a fejét, mikor Győző belépett az ajtón. A fiú majdnem megijedt, mikor meglátta a király ábrázatát. Nagyon betegnek látszott, nehezen vette a levegőt, sárgák voltak a fogai és ráadásul még köhögött is.

- Mi járatban vagy édes fiam? - kérdezte rekedten a király.

- Felsőges királyom, életem, halálom kezedbe ajánlom, azért jöttem, hogy segítek a város baján.

- Tudsz orvosságot a betegségünkre?

- Tudok bizony. - felelte Győző és töviről-hegyire elmondta, amit a tündértől hallott.

- Igazán a cigaretta okozza a rosszulleteket? - hitetlenkedett a király - De, hiszen a kereskedő - akitől a cigit vettem - azt mondta, hogy nyugodtan szívjam, mert ahonnan ő jön, szinte mindenki dohányzik, de az uralkodók mindenképpen. Azt is mondta, hogy jól fogom érezni magam a cigarettától, nem leszek olyan ideges. Eleinte nem is volt gond, ezért másokat is megkínáltam belőle, de aztán jöttek a rosszulletek. Szédültem, hányingerem volt, majd köhögtem és olyan rossz ez a nyomás a tüdőmben! - mondta, majd így folytatta: - Rendszerben van fiam, hiszek neked.

Még aznap kihírdették a városban, hogy a betegségek okozója a cigaretta és csak úgy lehet megszüntetni a rosszulleteket, ha nem gyűjtanak rá többé.

A hírek nem mindenki örült. Volt, aki elhatározta, hogy nem hagyja abba a dohányzást, ha megbüntetik is érte. A legtöbben azonban megfogadták a tanácsot, nem gyűjtottak rá többet és elhatározták, hogy rendbe rakják a környezetüket. Nemsokára rá sem lehetett ismerni a királyi városra. Az utcák tiszták voltak, mindenhol virágok pompáztak, az emberek pedig

vidáman végezték napi teendőiket. Ezt látva még azok az emberek is leszoktak a cigarettáról, akik annyira tiltakoztak ellene.

A kereskedőt kiebrudalták a városból és visszavették tőle azt a temérdek aranyat és ezüstöt, amit a cigiért cserébe adtak neki.

Győzőt pedig gazdagon megjutalmazták, egy szekeret megraktak arannyal, ezüsttel és kapott a friss gyümölcsökből is egy nagy ládányit.

Így indult hazafelé. A kerek tónál már várta őt Hallgatódzi:

- Jó tetteidért jót várhatsz. - mondta a törpe és egy zsák gyémántot adott a fiúnak.

Vidáman füttyörészve ment tovább Győző, az erdei tisztáson Nézelődi állt:

- Amiért segítettél nekem, fogadd el ezt a csekélyke ajándékot. - s a törpe egy nagy zsák drágakövet adott a legénynek.

A szekérrel hamarosan Szaglászai házához ért. Ő is várta már:

- Nesze, megígértem, hogy gazdaggá teszek, ha segítesz a bajomon! - azzal egy zsák igazgyöngyöt nyújtott át a fiúnak.

Örült a sok kincsnek Győző, de még jobban örült annak, mikor végre hazaért. Anyja és apja szeretettel fogadták, régóta várták már vissza a fiukat. Az ajándékokat okosan használták fel. Boldogan éltek egészségben, békességben, még ma is élnek, ha meg nem haltak.

vége

Szabó Irén : Füstmese

I

A füst gomolygott, kavargott a magasban, és különböző alakzatokba állt össze. Volt, hogy vágató lovakra, volt, hogy óriási elefántra hasonlított.

–Milyen nagy vagyok – nézegette magát, és lassan úszott a város felett.

Útközben kisebb füstpamacsokkal találkozott.

–Ti kik vagytok? – kérdezte őket a Füstfelhő.

– Több helyről jöttünk – lehelték a pamacsok.

–Én Cigarettafüst vagyok – húzta ki magát egy vékonyabb, s mint kígyó tekergőzött a többiek előtt.

–Pipafüst a nevem – felelte a másik, gömbölyű formáját rezegtetve.

–Nem csatlakoztok hozzám? – kérdezte a Füstfelhő.

–Eddig minden füstöt összegyűjtöttem, a kémények, autók füstjét, ettől nőttem ilyen hatalmasra. Ha tovább nőök, beborítom az eget, nem bánhat el velem többé senki. Majd akkor megtudják, milyen fontosak, erősek, hatalmasok vagyunk!

–Nem bánjuk – mondta a Cigaretta és a Pipafüst és behömpölyögtek a Füstfelhőbe.

Együtt úsztak, lebegtek tovább, és a Füstfelhő egyre újabb füstcsíkokat, pamacsokat gyűjtött magába. Nőtt és nőtt, sötét, szürke színével lassan eltakarta a Napot.

– Hatalmas vagyok! – ujjongott a Füstfelhő. –És még nagyobb leszek! Gyertek, gyertek hozzám cigaretta, pipa, kéményfüstök, most megmutatjuk a világnak, milyen erősek vagyunk!

– Jaj! - szólt Friss Levegő Tündére. – Kérlek, ne tedd ezt, ha tovább növekszel, én elpusztulhatok!

De a Füstfelhő kérlelhetetlen volt.

– Menj innen, most mi jövünk! Nem bánlak, de lásd be, most nincs rád szükségünk. Most mi jövünk, te épp eleget voltál itt rivallt a kicsi tündérré, aki egyre sápadtabb lett, egyre parányibbnak látszott a szürke, sűrű Füstfelhő mellett.

– Ne félj, én segítek neked – szólt kedvesen Szél úrfi.

Éppen arra járt, báránfelhőket keresett, hogy játsszon velük, és meghallotta Friss Levegő sóhaját.

Elviszlek, ki az erdőbe, a fák majd segítenek erőre kapnod. – súgta a tündérnek, átölelte és már repítette is magával. A város közeli erdőbe vitte, és egy nagy tölgyfa alatt gyengéden letette. Lehullott falevelekből ágyat kavart neki, arra fektette.

– Köszönöm, Szél úrfi – mondta a tündér. –De ki tudja legyőzni a Füstfelhőt? Mi lesz az emberekkel, a gyerekekkel, a várossal, ha én nem leszek ott, velük? Láttad, én nem bírok vele, engem legyőzött.

– Majd megpróbálom én – mondta Szél úrfi. – Elfújom, szétfújom, írmagja se maradjon!

– Vigyázz magadra! – kiáltott utána a tündér. – Sok szerencsét!

Szél úrfi már iramodott is vissza a város fölé. Felfújta magát, nekirontott a Füstfelhőnek. De a füstpamacsok szorosan egymásba kapaszkodtak, kicsit hömpölyögtek, gomolyogtak, de nem szakadtak el. Szél úrfi újra és újra próbálkozott, nekirontott a Füstfelhőnek, előlről, hátulról, de nem boldogult velük.

A Füstfelhő csak nevetett.

– Látod, te sem árthatsz nekünk! Minket senki sem állíthat meg!

Szél úrfi feladta a küzdelmet.

– Nem baj – dohogta fáradtan – elmegyek a nagybátyámhoz, az Északi szélhez, majd ő ellátja a bajotokat! – ezzel Szél úrfi elrepült.

A Füstfelhő pedig egyre kövérebb lett, egyre közelebb úszott a városhoz, szétterült fölötte, és gyűjtötte magába a füstöket: a parázsló cigarettákból, a füstölgő pipákból, a szivarokból, a kéményekből, az autókból. A városban sötét lett. Az emberek kicsit csodálkoztak, de mindenki sietett, észre sem vették a hatalmas felhőt. Nem értették, miért lett hamarabb itt az

este, de nem gondolkodtak el rajta. A Füstfelhő pedig terpeszkedett a házak, utcák, parkok, játszóterek felett.

– Brr, brr – berregett Dani az autóival. Autópályát épített, azon tologatta a piros, kék autóit, versenyeztetve őket. A piros felborult, a kék szaladt tovább. – Karambol – mondta Dani. De nem sebesült meg senki. Az autó megint beállhat a versenybe. Újra indította őket

– Vigyázz! Kész! Rajt! – kiáltotta, és a két autó már gurult is. Most egyik sem borult fel, tovább futottak a szőnyegen. Dani a szobájában játszott.

– Kh, kh – hallatszott anya köhögése a szomszéd szobából.

– Kh, kh – és újra.

– Anya! – kiáltotta Dani és megállt a játékkal. Dani átszaladt anyuhoz. Anya az ágyban feküdt, a köhögéstől könny szökött a szemébe.

– Anya, mi van veled? – kérdezte Dani.

– Nem kapok rendesen levegőt – sóhajtott anya.

– Hívjuk a doktor bácsit? – kérdezte Dani.

– Nem, nem kell, ezen nem tud segíteni – felelte anya. Úgy érzem, nincs elég levegő, valami történt. Nézz ki az ablakon, olyan sötét lett hirtelen, a Nap sem látszik.

És ha apát hívjuk? – folytatta Dani.

Apa dolgozik, és biztos, hogy ő sem tud segíteni – mondta anya. – Van gyógyszerem, már bevettem, ezért is feküdtem le. Kicsit pihenek, mindjárt jobban leszek. Csak friss levegő kéne, most azt érzem, avval történt valami.

–És én mit csináljak? Nem segíthetek neked? – kérdezte Dani.

Nem, Danikám – mosolyodott el anya. Menj, játszani. Az ablakot már becsuktam, mert a füsttől kezdtem köhögni. Kicsit fáradtnak érzem magam, de minden rendbe jön. Tudod, tél végén néha beteg vagyok, ez is az lehet. Majd elmúlik, mint eddig is.

Anya becsukta a szemét. Dani nézte. Tudta, anyának kell a friss levegő, azért is költöztek ide, a város szélére, abból a forgalmas utcából, ahol korábban laktak. Anya ott sokat köhögött, és az orvosok azt mondták, friss levegőn kell élnie. Mióta itt laktak, anya már alig volt beteg. És most... most talán újra kezdődik? Anya mintha elaludt volna. Dani megigazította a takaróját, úgy, ahogy anya is szokta neki.

–Valamit ki kell találnom – mormolta.

Az nem lehet, hogy anya megint beteg legyen, úgy, mint régen. Anya mindig kedves, mosolygós, gyakran játszanak együtt, és ha Dani szépen kéri, még palacsintát is süt neki. Jó vele lenni, hozzá bújni. Dani csak nézte, ahogy alszik.

Azt mondta, a friss levegő hiányzik. Elmegyek, és megkeresem a friss levegőt, mégis segítek anyának. – mondta Dani. Anya úgyis alszik, mire felébred, már visszajövök. Beszaladt a szobájába, és körbenézett, mit vihetne magával. Levette a polcra a hátizsákját, és kiment a konyhába. Betett a zsákba egy almát, egy vajjas kenyeret, aztán újra a szobájába ment.

– Mi kellhet még? – gondolkodott. – Ja! – jutott az eszébe. Zsebkendőt, és kedvenc játékát, a bohócot tömte még a hátizsákba. – Na, ez kész – mondta. Felkapta a kabátját, sapkáját, és halkán kiment. A lépcsőházban Julcsi álldogált az ajtajuk előtt.

– Hová mész? – kérdezte Danit.

– Elmegyek és megkeresem a friss levegőt – felelte Dani. – Anya megint köhög, ha megtalálom, biztosan meggyógyul.

– Veled mehetek? Anyukám azt mondta, menjek le a játszótérre, a levegőre. Akkor nekem is az kell, ami neked, nem?

– De – mondta Dani. – Jó, gyere velem. Elindultak, kiléptek a kapun, a ház előtt megtorpantak.

– Merre menjünk? – kérdezte Julcsi. Dani kicsit elbizonytalanodott. Kissé sötét volt, a Nap nem látszott, pedig még nem volt késő, hiszen apa még nem jött haza a munkából. Az ég szürke volt, és valami sötét színű felhő gomolygott, a báránfelhőket, a kékséget is eltakarva. De a közeli kiserdő irányában eltűnt a feketeség, ott még mintha kékllett volna az ég.

– Arra menjünk. – mutatta az irányt Dani. – Ott lesz az erdőben a friss levegő.

Julcsival szépen elindultak az erdő felé.

A Füstfelhő már hatalmasra nőtt, szívta magába a kisebb- nagyobb füstöket. Már a felnőtteknek is feltűnt, valami történt. Egyre többen köhögtek az utcán, az anyák hazavitték a gyerekeket a játszóterekről, mindenki a lakásába sietett, bezárkózott. A szakemberek – akiknek az a dolga, hogy figyeljék az időjárást, a környezet változásait – elkezdtek mérni, számolni. Nem értették, mitől alakult ki a város felett ez az óriási füstfelhő. Számoltak, számoltak, és gondolkodtak és gondolkodtak azon, mit is lehetne csinálni. Próbáljunk helikoptereket felküldeni, talán azok szétfújhatják a füstfelhőt. – javasolta valaki. Az ötlet megtetszett másoknak is, máris intézkedtek. Telefonon hívták fel a pilótákat, és kiadták az utasításokat – szálljanak fel a füstfelhő közelébe, és igyekezzenek szétszakítani azt. A pilóták beültek a gépekbe, és felrepültek. Ahogy a Füstfelhőhöz értek, megkísérelték, hogy behajtsanak, hátha szétszaggathatják a sűrűn egymásba gabalyodó pamacsokat. De a Füstfelhő résen volt.

– Ohohó! – kiáltotta. Nem engedem, hogy elpusztítsatok! – Egyre sűrűbben gomolygott, kavargott, a pilóták nem láttak semmit. – Le kell szállnunk – mondta egyikük. – Így a végén egymásnak repülünk, olyan tömény a füst, hogy alig látunk valamit. – A helikopterek leszálltak. – Nem sikerült – csóválták fejüket a szakemberek. – Mit tehetnénk még, hogy eloszlassuk ezt a hatalmas füstfelhőt? – Több minden megoldás az eszükbe ötlött: talán, ha egy hosszú csőből vizet permeteznének rá, vagy óriási porszívóval beszippantanák. De kiderült, nincs olyan hosszú cső, és olyan hatalmas porszívó. Tanácstalanok voltak, a fejüket vakargatták. Sok minden felmerült még, de igazán semmi jó megoldás nem jutott az eszükbe. Mindenki zavart volt, ideges, néhányan rágyújtottak egy – két cigarettára, aztán újabbra és újabbra, hogy levezessék a feszültséget. S a cigaretták vékony füstcsíkjai röppentek a nagy Füstfelhőbe, ami dagadt, terebélyesedett.

– Mi lesz velünk? – sóhajtoztak az emberek.

– Hogyan lehetne eloszlalni ezt a rettenetes füstfelhőt? – nem tudták. Néhányan zsebkendőt szorítottak a szájukhoz az utcákon, és siettek haza. Abban reménykedett mindenki, talán jön a szél, és elfújja a füstfelhőt. Közben köhögtek, könnyeztek, és várták vissza a friss levegőt. Mert azt már kiszámolták, észrevették, érezték – ez a baj, és ez a legnagyobb, hogy eltűnt a friss levegő. Csak ez a sűrű füst van, amit fáj belelegezni, kaparja a torkot, szorítja a tüdőt. A városban lakók megijedtek, bezárkóztak lakásaikba és vártak. Vártak a friss levegőre. Friss Levegő Tündére üldögélt a fa alatt, amely ágaival lehajolt hozzá, igyekezett őt óvni, védeni.

–Vajon hol lehet most Szél úrfi? – tűnődött. Már jobban érezte magát, az erdőben a fák segítettek erőre kapnia.

– Jaj, már nagyon fáradt vagyok! – hallatszott egy hang a közelben. Dani és Julcsi baktatott az erdőben, csak mentek és mentek. Dani megállt, Julcsi leült egy kidőlt fatörzsre.

– Fáradt vagyok – mondta Daninak. –Meddig megyünk még? – Azt hiszem, jó helyen járunk – felelte Dani. Nem érzed, milyen jó itt a levegő? – mélyen szippantott egyet, Julcsi utánozta.

– Tényleg! – kiáltott fel. Akkor itt van valahol a friss levegő.

– Megtaláltuk, csak hogyan vigyük haza? – gondolkodott el Dani.

– Engem kerestek? – kérdezte ekkor tőlük egy kellemes hang. Friss Levegő Tündére lépett eléjük, áttetsző, hófehér ruhában.

– Igen – mondta Dani. - Ha te vagy a friss levegő.

– Az vagyok, a Friss Levegő Tündérének hívnak.

– Jaj, de örülök, hogy megtaláltalak! Gyere el velem az anyukámhoz, nagyon köhög, és azt mondta, akkor lesz jobban, ha veled találkozik.

– Most sajnos, nem tudok veled menni – felelte a tündér.

– Meg kell várnom a Szél úrfit és nagybátyját, az Északi szelet. Egy nagy, rosszindulatú füstfelhő óriásira nőtt a házak, a város felett, engem pedig elzavart. A szelek együtt talán legyőzhetik.

– Si hú hú – hangzott egy zúgás messziről, és a fák beleremegtek.

– Hu-hu – kavargott az Északi szél, leveleket sodorva maga előtt, rázva a fák ágait. Julcsi Danihoz bújt, mert hirtelen hideg is lett, és kicsit félt is.

– Ne féljeteK – szólt rájuk az Északi szél. – Csak Friss levegő tündérének mondom, itt vagyok, azért jöttem, hogy segítsek. Én legyőzöm azt a füstfelhőt.

Azzal felrepült. Kavargott, pörgött, forgott, a fák nyögve hajoltak meg arra, amerre elment. – Gyere utánam! Ha legyőztem, elfoglalhatod a helyed, újra szüksége lesz rád mindenkinek! Alighogy elzúgott az Északi szél, odaröppent Szél úrfi. Megsimogatta a fákat.

– Bocsássatok meg neki, de ő a legerősebb, a tündérnek csak ő segíthet.

– Megértjük – bólogtunk a fák. – Annyi füsttel mi sem boldogulnánk.

Friss Levegő Tündére örömmel szaladt Szél úrfi elé.

– Köszönöm, hogy segítesz.

– Ugyan, én csak elhívtam a legerősebb rokonomat. De most gyere, vedd át újra a helyedet, hiszen te kellesz az embereknek, állatoknak, mindenkinek, te, a friss levegő. Kik ezek a gyerekek? – nézett Julcsira és Danira.

– Engem kerestek. A kisfiú anyukája köhög, beteg, rám van szüksége.

– Mindjárt meggyógyul, ha a város felől eltűnik a füstfelhő, és te lépsz a helyére. Most mennünk kell, és gyerekek, ti is siessetek haza, már nem lesz semmi baj. Friss Levegő Tündérét felkapta Szél úrfi és repítette vissza, a város felé. A tündér integetett, Julcsi és Dani elindultak hazafelé.

– Mégiscsak megtaláltuk a friss levegőt. Anya meggyógyul. Siessünk. – mondta Dani. Az Északi szél közben dühösen nekirontott a Füstfelhőnek.

– Jaj! – kiáltott a felhő, és kettészakadt. – Ezt nem teheted velem! – sikoltotta, de a szél nem figyelt rá.

– Nem kellesz, nem használsz senkinek, elveszed a friss levegőt az emberektől, gyerekektől. Elkergetted Friss Levegő Tündérét, de engem nem tudsz. Én téged győzlek le.

Újra nekifutott, és a Füstfelhő négyfelé szakadt. Az Északi szél úzni, hajtani kezdte az égen. A Füstfelhő elfogyott, eloszlott a szélben, a füstpamacsok most hiába kapaszkodtak egymásba, nem bírtak ellenállni az Északi szél erejének. Az pedig elkergette őket, a maradék, apró pamacsokat is. Szél úrfi visszahozta Friss Levegő Tündérét, aki áttetsző ruhájában körbefogta a várost. A Nap átsütött rajta, előmerészkedtek a báránnyfelhők is, amiket Szél úrfi játékosan megkergetett. Az emberek fellélegeztek, kitódultak az utcákra, és nézelődtek fel, az égre.

– Friss levegő! Végre! Fellélegezhetünk! – kiabálták, és boldogan szippantottak néhányat. Élvezték a napsütést, a tiszta égboltot.

– Nem lehetne ez mindig így? – kérdezte valaki a tömegben.

– Jó lenne, ha kevesebb lenne a füst! Most láttuk, mire képes – bólogtunk néhányan. – Többé nem dohányzom – mondta egy férfi. – Én sem! És én sem! – szóltak egyre többen. – Ez az, amivel mi segíthetjük a friss levegő megőrzését. – Vigyáznunk kell a jövőben a friss levegőre – mondogatták az emberek. – Tennünk kell érte valamit. Az a legegyszerűbb, ha nem gyújtunk rá többé a cigarettára, hiszen az emberi szervezetre is káros. Rossz a tüdőnek, a toroknak, többféle betegséget is okozhat. – Úgy van, úgy van! – kiabáltak többen. – Láttuk, éreztük, mi történik, ha nem vigyázunk. Csak a szél mentett meg minket, mi, emberek szinte tehetetlenek voltunk! Óvjuk, védjük hát ezentúl a friss levegőt!

Dani és Julcsi gyorsan hazaért. Dani halkan bement, anya még aludt. Dani az ablakhoz lépett, kitérte. Anya felült és beleszimatolt a levegőbe. – Jaj, végre friss levegő! De jó! – mondta. – Dani odafutott hozzá, megölelte. – Képzeld, én találtam meg Friss Levegő Tündérét, itt, a közeli erdőben. Az Északi szél elűzte a gonosz füstfelhőt, már nem kell betegnek lenned, nem fogsz már köhögni, ugye? – Nem, - felelte anya. – Köszönöm neked, és a friss levegőnek is, Danikám. – Anya, gyere, nézd meg velem! Szerintem, ha sietünk, még láthatjuk Friss Levegő tündérét és Szél úrfit! – Kiszaladtak a ház elé és felnéztek a magasba. A Füstfelhőnek már nyoma sem volt, Friss Levegő tündére áttetsző ruhában ragyogott az égen, mellette kavargott Szél úrfi és nagybátyja, az Északi szél. Jókedvűek voltak, hiszen eloszlott az ellenség, eltűnt a Füstfelhő. A Nap aranylóan sütött. Dani kiabált, integetett. – Köszönöm, tündér, és nektek is, szelek! Anya már nem köhög, jól van, köszönöm! – Anya is integetett, a tündér, Szél úrfi, és az Északi szél mosolygott. – Látod őket? – kérdezte Dani Anyát. – Igen – mondta Anya. – Nagyon jó, hogy itt vannak. Kitűnően

érzem magam. – Mélyen beszívta a tiszta levegőt. –De tudod – mondta Daninak – ez a legfontosabb csoda. Ez a tiszta, friss, finom levegő.
Majd vigyázunk rá – szólt komolyan Dani. – Akkor is vigyázni fogok, ha felnövök.

vége

Fodor Margit:ARCSI DINÓ ÉS A FÜSTÖLŐ VARÁZSLÓ

Arcsi dinó barátot keres

Valahol, messzi meseországban egy szép völgy, úgy hívják, hogy Szaurusz-völgy. A völgyet kétfelől a Kék-hegyek őrzik. A hegyeken dús erdő zöldell. A völgy mélyén szelíden kanyarog a folyó.

Itt élnek a dinoszauruszok. Itt él Arcsi dinó az apukájával és az anyukájával. Nemrég izgalma kalandok estek meg vele.

Arcsinak nem volt testvére, nem volt barátja. Egyedül játszadozott, amíg a szülei dolgoztak. Pancsolt a folyóparton, sétálgatott a hegyekben, az erdőben.

Az erdőben volt egy kedvenc fája; selyemzöld a levele, aranyos a virága, édes piros a termése. Az ágai pedig úgy nőttek, hogy Arcsi könnyen felmászhatson. A kis dinó - hálából a finom gyümölcsökért - kitakarította a fa környékét. Összeszedegette a lehullott, száraz ágakat, elgereblyézte a fűvet, megkapálgatta a fa törzse mellett a földet, hogy az eső könnyebben eljusson a gyökerekhez. Szüleinek is megmutatta a tisztást, akik megdicsérték, hogy milyen sokat, milyen ügyesen dolgozott. Azt mondták, ezután egyedül Arcsié lehet a titkos tisztás. Ő pedig minden nap eljött ide játszani. De egyedül nagyon unalmas volt minden.

- Legyél a barátom! - kérte az arra szállópillangót.

- Jó, gyere velem nektárt gyűjtögetni!

- Sajnos azt nem tudok - szomorodott el Arcsi.

- Hát akkor nem lehetek a barátod. Szervusz - és a lepke búcsút intett a szárnyával.

- Szervusz - sóhajtott a kisdinó.

Aztán megszólította a mókuszgyereket is.

- Legyél a barátom!

- Jó, gyere velem, fogócskázzunk a faágakon ugrálva!

- Sajnos azt nem tudok.

- Akkor nem lehetek a barátod. Szervusz - intett búcsút bozontos farkával a mókus.

Arcsi felkiáltott a hegyoldalon legelésző hegyikecskének is.

- Legyél a barátom!

- Jó, ugrándozz fel ide a sziklákon!

- Sajnos azt nem tudok!

- Akkor nem tudok a barátod lenni - mekegte sajnálkozva a kiskecske, és tovább ugrándozott. Még csak el sem köszönt, úgy sietett.

A dinógyerek elbúsult. Hol keressen barátot akivel játszhatnak, akinek megmutathatná a titkos tisztását?

Szomorkodva kezdte a fáról leszedegetni az érett gyümölcsöket, hogy kosarában hazavigye, anyut, aput megkínálja.

Már majdnem tele volt a kis kosár, már alig volt a selyemzöld levelek és az aranyos virágok közt érett gyümölcs. A fa tetején, az ágak legvégén ahová nem tudott felmászni, volt még egy kevés finomság. Nyújtózkodott, ágaskodott, de bizony nem érte el. Elgondolkozva ült le a fa alá a kosárka mellé. Egy létráról biztosan elérném - gondolta -, de a házunk messze van, a létra pedig nagyon nehéz.

Ahogy így tépelődött, gondolkozott, egy kedves hangot hallott a feje fölül.

- Miért lóगतod az orrod, kispajtás?

- Mert nem érem el az ágak végén a gyümölcsöket - kiáltotta Arcsi a lombok felé, mert onnan hallotta a hangot.

- Várj csak, segíték - érkezett a válasz és hamarosan leszállt a titkos tisztásra egy repülő-dinoszaurusz gyerek, kezében az édes terméssel.

Arcsi úgy elámult, hogy megszólalni is elfelejtett. A kis repülődinó ránevetett:

- Na mi van, nem láttál még dinót? A nevem Teri és barátot keresek. Lennél a barátom?
- Naná, hogy lennék! Engem Arcsinak hívnak és ez az én titkos tisztásom, de máától fogva a tiéd is.

Ettől kezdve a két dinógyerek, Arcsi és Teri, együtt fogócskáztak, bújócskáztak, együtt másztak fára, fürödtek a folyóban, közösen tartották rendben a tisztást, együtt szüretelték az érett gyümölcsöket. A finom gyümölcslakomára mindig meghívták a lepkét, a mókust és a hegyikecskét is.

Arcsi és Teri a legjobb barátok lettek.

Arcsi és Teri találkozása az idegennel

A két jó barát egyik nap éppen homokvárat épített a folyó partján, amikor Arcsi felnézett és a két égen egy szürke felhőt pillantott meg. A felhőpamacs a Kék-hegyek egyik csúcsa felett lebegett. Arcsi megmutatta Terinek is és úgy találták, mulatságos látvány: mintha a hegycsúcs sipkát húzott volna a fejére.

Másnap is látták a szürke felhőt, ugyanott, ahol előző nap. A kis felhő ott volt harmadnap, negyednap is. Nem is figyelték már, nem volt érdekes: mindig ugyanott volt és ugyanolyan volt, mint előtte.

Jó pár nap múlva még mindig ott volt, amikor a két dinó szüretelni indult.

a titkos tisztáson megérték a gyümölcsök. Kora reggel indultak, vidáman, fűgén dolgoztak a kis dinók. Egyszerre csak csörtetést hallottak. Éppen olyat, mintha egy eltévedt medvebocs csatangolna az erdőn.

A fák közül azonban egy ember lépett ki támolyogva. Arcsi és Teri illemtudóan köszöntötték:

- Jó napot kívánok! Segíthetünk valamiben?

Az ember nem válaszolt mindjárt. Nehézkesen leült, fáradtan lihegett.

- Andor vagyok. A Kék-hegyekből jöttem, az emberek falujából. Segítséget keresek, mert nagy bajban vagyunk ki, emberek.

- Én Arcsi vagyok, ő a barátom Teri. Kérem, mondja el, mi történt a faluban.

- Mindenki megbetegedett. Nem is olyan régen még boldogok, vidámak, egészségesek voltunk. Sokat neveltünk, táncoltunk, énekeltünk, sportversenyeket rendeztünk. Szemünk csillogott, arcunk piroslott. De most nézzetek rám!

A kis dinók alaposan megnézték. Szeme könnyezett, beesett volt sötét karikákkal, arca sápadt. A levegőt kapkodva, nehezen vette, sűrűn felköhögött. Szomorúan nézett Arcsiékra.

- De hát mi történt, mitől lett egyszerre mindenki beteg? - tudakolta Teri.

- A füsttől. Nemrég érkezett hozzánk Simon Varázsló. A hegyet, a mi szép fenyőillatú hegyünket gonosz Füstölgő-hegygé varázsolta. A csípős füst beborítja a falut. Mindez azonban nem elég. Simon azzal fenyeget minket, hogy a Füstölgő elnyeli a falut, ha az emberek nem füstölnek ugyanúgy, mint ő. A Varázsló füstölgő rudacsákat tett a szájába és valóban, miután megszívta, az ő szájából-orrából is füst gomolygott. Ez a rudacska a cigaretta. A falubelieknek is ezt kell szívniuk, hogy a hegy meg ne haragudjon, el ne nyeljen minket. De a cigarettától egyre rosszabbul vagyunk - fejezte be a történetét Andor, a messziről jött vándor.

A barátok egymásra néztek. Ez bizony komoly feladat, de hogyan fogjanak hozzá?

Először is Andoron segítettek. Friss forrásvízzel, édes gyümölcscsel kínálták. Andor a víztől, gyümölcstől erőre kapott. Felállt, mélyeket lélegzett a friss levegőből. Arca kipirosodott, elmosolyodott.

- Milyen jó ez a levegő! Milyen tiszta!

Csillogó szemmel járt-kelt a tisztáson, majd vidám dalra fakadt és szaporán szedve a lábait, fűrge táncba kezdett.

Éneke olyan víg, tánca olyan magával ragadó volt, hogy a két jó barát nevetve csatlakozott hozzá, közösen ropták a táncot, míg csak meg nem unták. Aztán letelepedtek, gyümölcsöt eszegettek.

- De jó is lenne, ha a faluban is meggyógyulna mindenki! Kérlek, gyertek el velem, gyógyítsátok meg a többieket is!

- Biztosan meggyógyulnak ők is, ha abbahagyják a füstölést - mondta Arcsi dinó.
- De ott a gonosz Füstölgő-hegy és a gonosz Füstölő Varázsló meg a tanítványai. Gyertek velem, segítsetek!
- Nagyon szívesen - mondták a dinógyerekek és új ismerősüket közrefogva elindultak a Füstölgő-hegy felé.

A falubeliek meggyógyítása

Andor, Arcsi és Teri szaporán lépkedtek a hegyoldal ösvényén, hogy segítsenek a beteg falusiakon. Andor gyakran meg-megállt, hogy mélyeket lélegezzen a friss erdei levegőből. Nemrég még beteg volt, alig tudott ugyanezen az ösvényen levánszorogni. Kicsit most is lassabban haladt, mint új barátai. A kis dinók azonban nem hagyták el, figyeltek rá.

Aztán megérkeztek a falu határához. A szél itt már nem az erdő friss illatát hozta, hanem erős, kellemetlen füstszagot. A faluba beérve sajnálkozva látták, hogy is élnek ebben a füstben az emberek. Sokuknál látták a füstölgő rudacskát, a cigarettát. Látták, hogy megszívták az egyik végét, ettől felparázslott a másik vége és bűdös füstöt eregetve hamuvá vált. Az emberek szájából, orrából is ez a füst jött ki, miközben kétrét görnyedve köhögtek, majd levegőért kapkodtak és újból megszívták a cigarettát.

Embergyererek játszottak a füstben, de olyan erőtlének, sápadtak voltak, hogy csupa szomorúság volt rájuk nézni, hallani, ahogy ők is köhögnek.

A két dinógyerek azt sem tudta, hova nézzen, kinek segítsen először. Andor a falu közepére vezette őket. Itt élt a falu vezetője, a fehér hajú, nagy bajúszú Kündü bácsi. Az ő kezében is cigaretta parázslott és bűdösítette a levegőt.

- Isten hozott itthon Andor, szervusztok kedves idegenek. Hogy hogy ilyen piros az arcotok, mi az oka, hogy nem köhögtek, és ilyen egészségesek vagytok - csodálkozott a falu vezetője.

A három megszólított tisztelettel fogadta a köszöntést. A dinók bemutatkozásul a kezüket nyújtották.

- Arcsi vagyok.

- Az én nevem Teri.

- Ők az én barátaim, Kündü bátyám - mondta Andor. - Ők voltak, akik engem meggyógyítottak. Most eljöttek, hogy segítsenek a többieknek.

- No és mi az a gyógyító csodaszer, ami segíthet rajtunk?

- Egyszerű a recept, urambátyám. Gyümölcs, friss víz, friss levegő és semmi füst. Gyorsan erőre kap mindenki, aki leteszi a cigarettát, egészséges ételeket, zöldséget, gyümölcsöt eszik, friss vizet iszik, friss levegőn sétál, kirándul, tornázik, szaladgál.

- Csakugyan ennyi lenne az egész, Andor öcsém?

- Ennyi.

- És Simon, a Füstölő Varázsló? A Füstölgő-hegy bosszúja?

- De hát ti vagytok többen - kotyogott közbe Arcsi - mondjátok meg annak a Füstölő Varázslónak, hogy varázsolja vissza békés hegygé a gonosz Füstölgőt.

- Majd meglátjuk - bólintott Kündü bácsi -, ha a ti receptetekre meggyógyul a falu, hát majd beszélünk Simon Varázslóval meg az inasaival. Na, hol az a gyümölcs?

Andor egy szép piros almát gyújtott át neki, amibe rögtön bele is harapott.

Aztán elfintorította az arcát.

- Fúj, hiszen ez keserű! Minden étel ilyen, mióta a Füstölgő-hegy sanyargat minket.

- Nem az étel keserű, hanem a cigaretta füstje. Az keserít meg minden falatot, hogy enni se legyen kedvünk. Ne vegyél többé a szádba cigarettát, meglátod mennyivel finomabb lesz minden!

- Igazad van Andor öcsém! - kiáltott fel néhány harapás után Kündü bácsi - Szinte el is felejtettem, milyen finom az alma íze. Nem is fogom többé cigarettafüsttel keseríteni a számat, mikor ez sokkal zamatosabb. Emberek! Dobjátok el ti is a cigarettákat, kóstoljatok almát, körtét, narancsot és ti is meggyógyultok!

Az emberek pedig eldobták a cigarettákat, jól el is taposták, hogy fel ne gyulladjon semmi. Friss vízzel öblítették le az ízét, majd a gyümölcsökért nyúltak. Az erdő felől fújó szellő pedig kiséperte a faluból a cigaretták füstjét. A falubeliek pirosodó arccal lélegezték be üde illatát. Később felüdülve vidám nótába, táncba kezdtek boldogan. Arcsi és Teri velük együtt örült, ünnepelt.

Találkozás Simon Varázslóval

A víg ünnepet egyszerre megzavarta valami: a szél. A hegycsúcs felől csípős füstfelleget terített a falura. Köhögni kezdtek az emberek, a gyerekek, Kündü bácsi, Andor, Arcsi és Teri is.

Ez így nem mehet tovább - döntött Kündü bácsi, a falu vezetője és így szólt:

- Ez mind Simon műve, az ő gonosz varázslata. Menjünk, mondjuk meg neki, hogy az a kívánságunk, hagyja abba a gonoszkodást, varázsolja vissza a régi, kedves hegyünket! Gyerünk!

Az emberek egymásra néztek, senki sem akart elsőként elindulni. Féltek Simon varázserejétől. Arcsi és Teri azonban bátran az élre álltak és utánuk az egész falu népe megindult fel a Füstölő csúcsára, a gonosz varázsló házához.

Odafentről látták a sok mérges embert Simon és tanítványai. A tanítványok megijedtek a sokaságtól és otthagyták a varázsló-tanító mesterüket, ahányan voltak, annyifelé szaladtak. Tán még most is futnak.

Iszkolt volna Simon is, de nem tudott. Zihált, fulladozott, egész testét rázta a köhögés. Legyengült lábai csak botladoztak.

Megállt hát és szembefordult a közelgő tömeggel. Kezeit felemelte, varázsköröket rajzolt a levegőbe. Az emberek megtorpantak. Vajon most nyeli el őket a hegy?

Ezt azonban Teri nem akarta megvárni. Szárnyait kitérte, felemelkedett a levegőbe és lecsapott a Füstölő Varázslóra. Jó erősen megmarkolta és elrepült vele. A magasból visszakiáltott Arcsinak:

- A titkos tisztásra viszem a varázslót!

Csodálkozva néztek utána az emberek, örültek, hogy a bátor Teri megmentette őket a gonosz bűbájtól.

Arcsi, Andor és Kündü bácsi gyalogosan siettek Teri után. Arcsi mutatta az utat.

A tisztáson Simon Varázsló egyáltalán nem volt félelmetes, inkább betegnek és ijedtnak látszott. Szólni sem mert még akkor sem, mikor elvették tőle a cigarettákat. Arcsi csodálkozott is.

- Varázsló, miért nem véded meg magad? Miért nem varázsolsz?

Simon csak ült, szomorúan ingatta a fejét.

- Nem tudok varázsolni! Még egy incifinci egeret, még egy szűnyogcsípést sem.

- Hogy hogy öcsém? - ámult Kündü bácsi - Hiszen a messzi varázslóiskolában tanultál!

- Dehogyan tanultam, dehogyan tanultam! Csak csavarogtam, lófráltam. Csak egyet tanultam meg: cigarettázni, hogy nagyobbnak lássanak a többiek.

- No de a hegy! A hegyet te varázsoltad el! Akkor az hogyan sikerülhetett? - ámult Andor.

- Teljesen véletlenül. Sajnos vissza nem tudtam változtatni és nagyon izgultam, hogy megbüntettek. Sokat cigarettáztam, hogy nyugodtabbnak látsszak és kitaláltam azt a mesét róla.

- Szóval a hegy nem is akart elnyelni senkit? Csak a te oktondiságod miatt kellett mindenkinek szenvedni a füsttől? - nézett rosszállóan Arcsi.

- És ezért betegedtél meg te magad is - bólogatott Teri.

- Hát igen - sóhajtott Simon - eleinte azért dohányoztam, mert nagyon izgultam, féltem, rájöttök a turpisságra. Aztán jöttek néhányan, akik a tanítványaim akartak lenni. Akkor azért cigarettáztam, hogy nagynak lássanak. Meg aztán nem is volt mit csinálnom. Unatkoztam, hát rágyújtottam.

- Ez nem maradhat így - mondta Kündü bácsi -, segítünk neked leszokni és kérek te is segíts rajtunk.

- Igen, igen, segítünk leszokni erről a buta szokásról - lelkesedett Arcsi. - Míg meg nem gyógyulsz, itt laksz a titkos tisztáson. Megmutatjuk, merre van a forrás, hol találsz gyümölcsöket. Minden nap meglátogatunk, sétálunk, sportolunk veled!

- És én mit tudnék segíteni? Sajnos a hegyet nem tudom elvarázsolni. Nem tudok varázsolni - szomorodott el Simon.

- Akkor most megtanulsz. Legalább nem unatkozol - dörrent rá a megszeppent ál-varázslóra Kündü bácsi. - Ide hozom a varázslóiskolai könyveidet, hogy tanulj.

Ettől kezdve Simon a tisztáson élt, egyre erősödött, arca kipirult, szeme ragyogott, megtanult nevetni. Megszerette az embereket és a dinókat, akik nem hagyták, hogy beteg maradjon. Közben szorgalmasan tanult.

És eljött a reggel, amikor Arcsi és Teri a titkos tisztás felé sétálva látták, hogy eltűnt a Füstölgő csúf felhősipkája. Szaladtak Simonhoz, aki örömeiben ugrált, nevetett, táncolt a tisztáson.

- Sikerült! Sikerült! Tudok varázsolni!

Hármasban szaladtak fel a faluba, onnan a falu minden lakójával együtt futottak a csúcsra.

Ám a csúcs eltűnt. Nem füstölgött tovább. A helyén kristálytisza tó hullámzott szelíden, partján aransárga, puha homokföveny, a vízben szivárvány színű halak cikáztak, a vízen tarka vadkacsák, hófehér hattyúk úsztak. A levegőben madarak énekeltek.

A gyerekek nyomban fürödni indultak, az emberek nevettek, táncoltak a parton és azt kiabálták:

- Éljen Simon mágus, a mi kedves varázslónk!

Simon csak szerényen mosolygott és elhatározta, hogy sok szép varázslatot fog még megtanulni.

S ezután a hegyen az emberek, a Szaurusz-völgyben a dinók békében, egészségben, füst nélkül éltek.

Sajnos úgy látom, hogy a szerteszt futott tanítványok nálunk is jártak és sok embert megtanítottak dohányozni.

De mi már tudjuk, hogy ettől ők nem lesznek sem nagyobbak, sem okosabbak, sem bátrabbak. Csak betegebbek.

Vége

Úrné Elek Erika, Szabó Erzsébet : Dr.Harkály különös esete

Gyerekek! Van-e olyan köztetek, aki nem hallott még az "Árnyas lombú, kerek erdő"-ről és annak lakóiról. Biztosan sok történetet hallottatok már róluk!

De amit most elmesélek, talán még nem ismeritek:

Mióta világ a Világ, az erdő nagyon sok állat számára ad otthont. Itt élnek békében, egymás mellett a szarvasok, őzek, medvék, farkasok, nyulak - családostól. Az árnyat adó fák zöld lombja között rak fészket a rigó, a kakukk és az erdő doktora, a harkály.

Az állatok sok mindenben hasonlítanak az emberekre. Van közöttük jó és rossz, erős és gyenge, félnék és bátor. Van közöttük felnőtt, és természetesen vannak cserfes és csintalan állatgyerekek. A következő mese az Árnyas lombú, kerek erdőben történt:

A tél abban az esztendőben nagyon hosszú volt. A nagy hideg bizony próbára tette a kis állatokat. Márciusban már mindenki esedezve könyörgött Tavasz Tündérnek, hogy végre küldje már el hírnökeit. Így amikor gyönyörű hóvirágok pattantak elő a földből, már mindannyian tudták: menekül a tél, és végre érezhetik majd újra a Napsugár éltető melegét.

A medve előjött barlangjából, a madarak elkezdték a fészekrakást, és az erdő valamennyi lakója nagyon boldog volt.

De nem csak az állatok szomjazták már a langyos, friss levegőt. Az erdő csendjét, hamarosan kiránduló emberek hangja töltötte be. Teleszívták tüdejüket friss, üde levegővel és hallgatták a nyugtató csendet.

De sajnos közülük néhányan nem emiatt mentek az erdőbe. Ők bizony nem úgy viselkedtek, ahogyan azt az erdő lakói elvárták volna.

Hangoskodtak, letördelték az éppen csak rügyező ágakat és szomorú, de igaz: még Szemeteltek is. Ilyenkor aztán az állatok bánatosan gyűltek össze, és napokig eltartott, amíg megtisztították házuk környékét az eldobált szeméttől. Szerencsére azonban napjaik többnyire vidáman teltek. A legkisebb állatok erdei óvodába jártak, a nagyobbacsok pedig az iskolapadban hallgatták Bölcs Bagolyt, az állati tudományokról.

Az erdei óvodában Gida Liza volt az óvónéni. Naphosszat önfeledten játszadoztak, bújócskáztak, fogócskáztak. A kis mókuszgyerekek célba dobáni tanultak. Pinty Picur és Kakukk Kató pedig naphosszat csak énekeltek. Aznap Liza óvónéni éppen az egészségről beszélgetett a gyerekekkel. Mert ahogyan az már sajnos az emberekkel is lenni szokott, az erdő lakóit sem kerülte el a betegség. De nekik is volt orvosuk! Ugye kitaláltatok már, hogy ki lehetett! Igen, dr. Harkály volt az, aki segíteni próbált a bajbajutottakon. Ha valakinek, pl. megrándult a lába a nagy ugránozásban, ágakból készített sínbe rakta. Gyógyfűvek keverékét ajánlotta gyomorrontásra, vagy netán egy-egy fájós torokra.

Az erdő legmagasabb bükkfájának tövében volt az orvosi rendelő. Sajnos munkája bőven akadt a doktornak. Ezen a napon éppen Ravaszdit és feleségét vizsgálhatta alaposan a doktor.

Rókaék háza táját ugyanis a tavasz kezdete óta nem kerülte el a baj. Először Farkas Flóri figyelmeztette Ravaszdinét, hogy milyen sokat köhög. Ő csak legyintett és eszébe sem jutott orvoshoz fordulni. De a csúnya krákogás, köhögés csak nem csillapodott, ezért egy szép április végi napon felkeresték dr. Harkályt.

Dr. Harkály felettébb furcsának találta, hogy mindketten köhögnek. Először arra gyanakodott, hogy talán a föld alatti rókavár lehet nagyon huzatos, és ezért azt ajánlotta, hogy a bejárathoz rakjanak lombos ágakat. A köhögés ennek ellenére sem csillapodott. Nem segítettek a gyógyteák sem. Főleg reggel tört rájuk a szűnni nem akaró krákogás. Már a szomszédban lakó Varacskos Vili is szóvá tette, hogy micsoda illetlenség, így felverni az erdő csendjét.

Újra felkeresték hát az orvost, aki most arra gondolt, hogy talán a hideg forrásvizet nem bírja a torkuk, ezért ennek elkerülését ajánlotta.

Közben az erdőt egyre többen keresték fel kiránduló emberek. Gyerekek is jöttek, s ezt az állatok mindig lélegzetvisszafojtva figyelték. Néha megtörtént, hogy véletlenül ott felejtettek egy labdát, vagy ugrálókötelet. Ilyenkor kezdődött csak az igazi móka. Sokszor verekedtek is miatta, hogy melyikük próbálja ki elsőnek. Egy ilyen alkalommal történt, hogy az önfeledten játszó mókus gyerekek pöttös labdája begurult Ravaszdiék várába. A legkisebb mókus Mókus Móni utána szaladt. De amint belépett a föld alatti lyukba, alig kapott levegőt. Sűrű füst terjengett odabent, mely csípte, kaparta a mokuslányka szemét, orrát. A nagy füsttől úgy megrémült, hogy meglepetkezve a labdáról azonnal segítségért kiáltott.

- Gyertek gyorsan, tűz van! - kiabálta torka szakadtából.

Az állatok pillanatok alatt odaértek. Mindenki rémülten figyelte, hogy vajon mi lesz szegény rókáékkal. De legnagyobb meglepetésükre, a nagy zajra, Ravaszdiné lépett ki a házából.

- Mit csináltak itt? - kérdezte nem éppen udvariasan.

- Segítünk eloltani a tüzet! - válaszolták az állatok.

- Mi ütött belétek? Nincs itt semmiféle tűz, csak odaégett a vacsorám, ennyi az egész!

Mindenki furcsállotta az esetet, de lassan elsompolyogtak.

Másnap az erdei óvodában Gida Liza óvónéni egy fontos versenyről beszélt az állatgyerekeknek.

- Sajnos kedveseim, újra sok az eldobált szemét a környékünkön. Ezért arra gondoltam, hogy ezen a szép, napos délelőttön rendezzünk egy versenyt, "Szemétszüret" - lesz a neve. Mindannyian kaptok egy zsákot, és aki a legtöbb szemetet tudja összegyűjteni, az eljöhét velem holnap a zúgó patakhoz kirándulni.

No, ettől aztán lett nagy lelkesedés!

A verseny elkezdődött. Sajnos az állatgyerekeknek nem volt nehéz dolguk, hiszen eldobált papírzsebkendő, üdítős flakon és ételmaradék akadt bőven az erdőben. De délre már ragyogott az egész környék és bizony majd minden zsákocska szeméttel telt meg.

Csak Nyusszancs álldogált kicsit szégyenkezve a sor végén. Az ő zsákja ugyan nem volt tele, de remélte, hogy ő is mehet másnap a zúgó patakhoz.

- Te mit szedtél Nyusszancs? - kérdezte tágra nyílt szemmel Liza néni, amikor belepillantott a zsákba.

- A tisztás melletti bokorban sok ilyen volt - válaszolta megszeppenve Nyusszancs. -

- Mivel még nem láttam ehhez hasonlót, gondoltam megmutatom óvónéninek.

Most már a gyerekek is feszülten figyeltek. Kisebb - nagyobb, vékonyka, henger alakú, titokzatos tárgyak, kerültek elő. Az óvónéni furcsán szemlélte a titokzatos valamit, majd az orrához emelte. Pfüj! - kiáltott fel. - Ezek bűdösek! Senki nem ismerte fel, hogy mit talált Nyusszancs. Tétlenül álldogáltak, de az óvónéni ígéretet tett nekik, hogy másnapra kideríti a titkot. Délután - miután a gyerekek hazamentek - útja egyenesen Bölcs Bagolyhoz vezetett.

- Segíts, kérlek! A bokrok aljában találtuk, és soha nem láttam még ehhez hasonlót. Vajon veszélyes- vagy nem? Netán ehető - vagy mégsem? Te biztosan ismered a titkot!

- Várj csak, fel kell ütnöm a mindentudó könyvem, anélkül én sem tudok segíteni! A könyv lapozgatása közben döbbenet pillantották meg a titokzatos valami képét.

Alatta a neve: CIGARETTA

Még életemben nem hallottam róla! Nézzük csak! - szölt a bagoly. Biztosan az emberek találmánya! Azt írják:

- Ha nem tesz jót az egészségnek, akkor miért szeretik az emberek? - kérdezte Gida Liza.

- Hát nem tudom. De eszembe jutott valami! Dr. Harkály mindent ismer, ami káros az egészségre. Menjünk, kérdezzük meg!

A bükkfa tövében éppen javában folyt a rendelés. A doktor éppen Varacskos Vili orrát kötözte, mert megsérült turkálás közben. Ezután Sün Samu került sorra. Ő azt panasolta az orvosnak, hogy az erős, hegyes tüskéi kezdenek megpuhulni és elhajlani. Ha ez így megy tovább, hogyan fogja megvédeni magát Farkas úr örökös támadásaitól? A harkály gondosan szemügyre vette és a következőket rendelte Samunak:

- Sok mozgás a jó levegőn, vitamindús ételek - és biztosan megszűnnek a panaszok. A rendelés már a végéhez közeledett. Már csak Ravaszdiék álldogáltak a váróban. Dr. Harkály immár ötödször vizsgálta meg őket és kétségbeesetten tárta szét a karját.

- Nem tetszik ez nekem! Ez a fokozódó köhögés és a bundátokból áradó furcsa szag? Ha az a sok-sok gyógytea sem segített, esküszöm, visszaadom az orvosi diplomámat! - dohogott az orvos.

Ekkor lépett be izgatottan az óvónéni és Bölcs Bagoly.

- Dr. Harkály! Nézd mit találtunk! Te biztosan ismered, hiszen annyit már kiderítettünk róla, hogy káros lehet az egészségre! Dr. Harkály a zsákban lévő szemétre pillantott, aztán Ravaszdiékra. Azok ijedten néztek egymásra!

- Hát persze! - ütött az asztalra éles csőrével az orvos! Ugye ismerős!?!

A rókák vörös szőre, ha lehet a szégyentől még vörösebbre változott.

- Hogyan jutottatok hozzá? - kérdezte felindultan a harkály.

Az óvónéni és Bölcs Bagoly értetlenül álltak, semmit sem értettek a párbeszédből. Ravaszdi lassan fejét lesütve, hozzákezdett.

- Először csak véletlenül találtuk az erdei tisztáson. Figyeltük az embereket, akik eldobálták és mikor elmentek, mi is "megkóstoltuk". Csípte ugyan a szemünket, kaparta a torkunkat, de büszkék voltunk, hogy mi is azt csinálhatjuk, amit az emberek. Később már addig járkáltunk, amíg összegyűlt néhány napra való. Minél többet szívunk el, annál jobban köhögünk, nem gondoltuk, hogy ez a cigitől lehet.

- Pedig attól!- rázta a fejét az orvos. És ha azonnal abba nem hagyjátok, még súlyosabbá válhat az állapototok.

Ravaszdiék szégyenkezve, szomorúan ballagtak haza, és még aznap eltüntették az összes cigaretta csikket a rókavárból.

Másnap, harmadnap már mind jobban érezték magukat. A köhögés lassan megszűnt, aminek annyira megörültek, hogy végigjárták az összes erdei óvodát, iskolát és felhívták az állatgyerekek figyelmét, hogy ha bárhol találnak eldobott cigarettát, mindig jusson eszükbe az ő példájuk.

Az Árnyas lombú, kerek erdő lakói azóta mindannyian jól tudják, hogy a dohányzás nagyon rossz és káros dolog. Ravaszdiék esete óta pedig nem fordult elő, hogy bárki is kipróbálja közülük a cigarettát.

Azóta az erdő lakói nyugalomban és békében élnek.

vége